Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul X Seria II-a Nr. 1611 | 4 PAGINI — 20 BANI | Joi 1 iulie 1954

IN NUMARUL DE AZI:

CEZAR PETRESCU: Victor Hugo — titan al literaturii universale (pag. 2-a).

Sfat agrotehnic: GH. VALUȚA: Polenizarea suplimentară artificială, mijloc de sporire a producției agricole (pag. 2-a).

MICOTA GHEORGHE: Despre unele probleme ale adunărilor utemiste (pag. 3-a).

MARCEL ZONIS: La cel mai mare pod din Europa (pag. 3-a).

ION RIZOIU: Bucuria de a fi corespondent (pag. 3-a).

Se întărește solidaritatea popoarelor Asiei în lupta pentru pace (pag. 4-a).

Salutul C.C. al P.C.U.S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S adresat Congresului împuterniciților cooperației de consum din Uniunea Sovietică (pag. 4-a).

In legătură cu conferința de la Geneva (pag 4-a).

Strălucita victorie a fotbaliștilor maghiari (pag. 4-a).

Să muncim cu toți tinerii

M[...] cu întreaga masă a ti[...] o importantă [...] Tineretului Muncitor. [...] din însăși esen[...] ca organizație de masă [...] partidul în opera de [...] a întregului tineret. [...] U.T.M. în general, pentru fie[...] organizație a ei în particular, nu [...] mai importantă și mai de [...] decît munca cu masele largi [...] tineretului muncitor de la orașe și [...] Organizația de bază U.T.M. care [...] o muncă intensă printre ti[...] și tinere, care-și completează rîn[...] cu cei mai buni dintre aceștia, își [...] îndeplini cu succes rolul de ajutor [...] al organizației de partid din locul [...] muncă respectiv.

[...]ctica muncii noastre de fiecare zi [...] că obțin succese în muncă acele or[...] de bază U.T.M. care folosesc cu [...] multiplele mijloace de activi[...] a întregului tineret. Organizațiile [...] au datoria să acorde o atenție [...] antrenării întregului tineret la [...]ecerca socialistă și patriotică, să ur[...] mărească cu grijă activitatea lor în pro[...]ducție.

Tinerii și tinerele din țara noastră ur[...]măresc cu atenție desfășurarea evenimen[...]lor politice din țară și străinătate. La [...]demîna organizațiilor de bază U.T.M. [...] numeroase forme de ridicare a nive[...]lului politic al tineretului. Prin încadra[...]rea celor mai buni tineri la cercurile po[...]litice, prin invitarea la adunările deschi[...]se ale organizațiilor U.T.M., sau prin [...]organizarea cu regularitate a informări[...]lor politice, tinerii pot fi ajutați să creas[...]că din punct de vedere politic și cultu[...]ral. O conferință interesantă fie ținută la [...]ubul uzinei, fie la căminul cultural, o [...]iscuție vie asupra unui film sau piese [...] teatru, vizionată în colectiv, o recen[...]zie asupra unei cărți etc. atrage mult [...]neretul și ridică prestigiul organizației [...] bază U.T.M. Cît de bine își pot pe[...]trece tinerii timpul liber dacă organiza[...]țiile de bază organizează excursii în di[...] regiuni pitorești ale țării, dacă an[...]trenează pe tineri la activitatea cultural[...] sau la diferite competiții spor[...]

[...] mijloc bun de atragere a tineretu[...] organizație este antrenarea lui [...] mai diferite acțiuni inițiate de [...]. Așa cum organizațiile de partid [...] să antreneze în muncă un larg [...] fără de partid, tot așa și organiza[...]U.T.M. pot mobiliza masele largi ale [...]ului neorganizat la diferite acțiuni [...]racter obștesc, social și cultural.

[...]ganizația de bază U.T.M. din gos[...]ia colectivă „Gheorghe Doja" din [...]a Borș, se numără printre organi[...] fruntașe din raionul Oradea, mai [...]entru faptul că a reușit să antre[...] o activitate creatoare pe toți ti[...]din gospodărie. Comitetul U.T.M. [...]vedit a fi un bun organizator al [...]ului. Antrenînd în munca din gos[...] cît și în îndeplinirea unor sarcini [...].M. întregul tineret, pregătind și [...]i în U.T.M. pe cei mai buni tineri, această organizație de bază a reușit să fie un ajutor de nădejde al organizației de partid din gospodărie.

Cu totul altfel se prezintă situația în organizația de bază U.T.M. din gospodăria colectivă din comuna Jegălia, raionul Fetești. Aici, datorită faptului că membrii comitetului U.T.M. muncesc sectar și nu cu întreg tineretul, activitatea organizației de bază U.T.M. este foarte slabă. Tinerii din gospodărie nu văd în organizația de bază U.T.M. pe educatoarea și sfătuitoarea lor.

In munca cu întregul tineret un mare rol îl are activitatea în rîndul tinerelor fete. Prin priceperea și spiritul lor gospodăresc, fetele pot aduce un suflu nou în munca organizațiilor noastre de bază. Insă în multe locuri, îndeosebi la sate, munca educativă în rîndul tinerelor fete, pregătirea lor pentru a intra în U.T.M. se duce încă foarte slab.

Sînt organizații de bază U.T.M. mari ca acelea de la uzinele „Steagul Roșu" din Orașul Stalin, unde deși muncesc foarte multe fete, totuși comitetul U.T.M. le antrenează slab la acțiunile organizației; ca o urmare firească a acestui fapt tinerele fete sînt primite în U.T.M. în foarte mică măsură. Abia 5 la sută din numărul total al utemiștilor din uzină îl constituie fetele. Aceste neajunsuri sînt caracteristice și pentru organizația de bază U.T.M. de la Școala medie mixtă de 10 ani din Caransebeș, ca și pentru cea din comuna Odoreu, raionul Satu Mare.

Munca cu întregul tineret nu este o problemă ușoară, dar ea se poate soluționa. Atragerea maselor largi de tineri la acțiunile inițiate de U.T.M. trebuie să fie o cauză a fiecărui utemist. Alături de utemiștii cei mai buni, tinerii pot fi încadrați în brigăzile de producție, în posturile utemiste de control. Tinerii pot fi atrași să joace și să cînte în echipele artistice, să facă sport, sau în diferite acțiuni obștești. O atenție mai mare trebuie dată ridicării calificării profesionale, creării condițiilor necesare în vederea învățămîntului tehnic, agrotehnic, cum și îndeplinirii unor cerințe juste și nevoi materiale ale tineretului.

Rezultatul muncii cu întreg tineretul este atragerea celor mai buni tineri și tinere în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. In această muncă organizațiile de bază U.T.M. au datoria să dea dovadă de vigilență pentru a împiedica pătrunderea în U.T.M. a elementelor dușmănoase, care vor să otrăvească tineretul cu veninul ideologiei burgheze.

Pentru îmbunătățirea muncii cu întreg tineretul, organizațiile de bază U.T.M. au datoria să lupte în permanență împotriva sectarismului și a oricărei tendințe de izolare de tineret. La acțiunile organizației U.T.M. pot și trebuie să fie antrenate, alături de utemiști, masele largi de tineri de la orașe și sate. In felul acesta, Uniunea Tineretului Muncitor își va putea îndeplini cu succes rolul de ajutor activ al partidului în educația comunistă a tineretului.

Comunicatul Consiliului de Miniștri al U. R. S. S.

cu privire la punerea în funcțiune în U.R.S.S. a primei centrale electrice industriale pe bază de energie atomică

MOSCOVA 30 (Agerpres). — Agenția TASS transmite Comunicatul Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cu privire la punerea în funcțiune în U.R.S.S. a primei centrale electrice industriale pe bază de energie atomică.

In prezent, datorită eforturilor oamenilor de știință și inginerilor sovietici, în Uniunea Sovietică s-a terminat cu succes proiectarea și construirea primei centrale electrice industriale pe bază de energie atomică cu o putere utilă de 5.000 kw.

La 27 iunie 1954, centrala electrică atomică a fost dată în exploatare și a furnizat curent electric pentru industria și agricultura raioanelor învecinate.

Pentru prima dată, o turbină industrială lucrează nu prin arderea cărbunelui sau a altor tipuri de combustibil, ci cu energie atomică — prin dezagregarea nucleului atomului de uraniu.

Prin punerea în funcțiune a centralei electrice atomice s-a făcut un pas real pe calea spre folosirea pașnică a energiei atomice.

Oamenii de știință și inginerii sovietici lucrează la crearea unor centrale industriale electrice pe bază de energie atomică cu o putere de 50.000—100.000 kw.

In cinstea zilei de 23 August

INTRECEREA PE PROFESII

Putem deveni noi cei mai buni oțelari?

DEVA (de la corespondentul nostru **Mihail Caranfil**).

Pe platoul oțelăriei Combinatului Siderurgic „Gh. Gheorghiu-Dej" din Hunedoara se petrec de la o vreme fapte demne de luat în seamă.

Iată-ne de dimineață, în fața cuptorului nr. 3. Se fac pregătiri. 5 tineri oțelari aleargă de colo pînă colo, pregătesc cuptorul. Vin cu lopeți încărcate și se avîntă în lucru, se întrec. Ce se întîmplă? Ce forță le-a dat vioiciunea aceasta? Răspunsul este firesc: Ați văzut pe cineva bucurîndu-se cînd nu-și cunoaște meseria?

Tinerii de la cuptorul nr. 3 sînt oțelarii brigăzii utemiste a prim-topitorului utemist Brînzei Petru. O pornire ambițioasă le-a adus în această săptămînă cele mai bune rezultate. Și-au îndeplinit planul cu 106—126 la sută zilnic. Au dat și o șarjă rapidă din care a curs oțel de cea mai bună calitate.

Cred că nu există întrecere fără emoții. Dacă vreți să știți în ce clipe este emoționat Brînzei, priviți-l, cînd se încordează cu lingoul în mînă, turnîndu-l în forme, cînd aprobă: „Este bun oțelul". Sau priviți-l cînd aruncă ochii peste graficele celorlalte brigăzi. Petrovici, Lăbuneț, Beder, sînt gata să-l întreacă...

— Băieți, ne trebuie mai multă organizare în muncă, vorbește el brigăzii în momente ca acestea. Trebuie să dăm cît mai multe șarje rapide. Ispas și-a luat angajamentul să elaboreze 12 șarje rapide pe lună. Putem să-l întrecem, putem să fim noi cei mai buni oțelari?

Tineri cu care ne mîndrim

In total sînt 11 tineri. Cel mai vîrstnic dintre ei — dacă i se poate spune așa unui tînăr de aproape 28 de ani — este Andrei Marin. Nu se supără cînd vreunul din cei 10 fie el chiar mezinul, i-ar spune, așa în glumă, nene. Dar rămîne vorba între noi — în sufletul lui parcă îi pare rău că nu mai numără 18—19 primăveri. Intotdeauna bun la vorbă dar și la treabă, Andrei Marin găsește timp să împărtășească și celorlalți tineri din tainele meseriei de sudor. In brigada condusă de Marin Gheorghe, de la sudură vagoane a complexului C.F.R. Grivița Roșie, munca se împletește întotdeauna cu voioșie și cu umorul sănătos. In mare, cam asta este brigada de unde a pornit întrecerea pentru titlul de „cel mai bun tînăr sudor" pe întreprindere. Ce se mai poate spune despre ei? In primul rînd că toți sînt muncitori de nădejde ai secției. Că mulți tineri, chiar din alte brigăzi, vin fie la Marin Gheorghe, fie la Andrei Marin și chiar la Dinu Ion — mezinul brigăzii — atunci cînd li se pare lor că munca nu este rodnică. In al doilea rînd se poate spune că cei 11 sînt mari amatori de fotbal. Se înțelege că „favorita" lor este echipa ceferiștilor de la Grivița Roșie. Sînt tare necăjiți atunci cînd „Locomotiva" pierde sau face vreun meci nul. Bucuriile și necazurile echipei, așa le place să le considere, sînt și ale lor.

Locul de muncă al brigăzii, în permanență este curat și ordonat. Dinu Ion într-un colț al secției sudează de pildă niște rezervoare de apă pentru vagoanele de personal, Tătaru Anghel, sudează în altă parte a secției pereții laterali ai vagoanelor, iar Andrei Marin — cel căruia i-a venit ideea întrecerii pentru titlul de „cel mai bun tînăr sudor" în mijlocul secției face ultimele suduri pe scheletul de metal al vagonului cu seria 64.022.

Nu aș putea afirma că de acolo — de pe acoperișul vagonului mi-a bănuit intenția, dar mi-a făcut semn cu mîna ca să-l mai aștept o clipă. L-am urmărit cu curiozitate. Il vedeam pentru prima dată. După puțin timp de așteptare am văzut cum pune cu multă grijă cleștele de sudură la o parte își scoate mănușile de protecție și cît ai bate din palme a coborît.

— Știi, mi-a zis el în loc de noroc, capătul acesta de electrod îl păstrez. Găsesc eu prilej să-l întrebuințez. Și după ce ne-am aprins țigările și i-am spus scopul vizitei, a început, fără prea multă insistență, să-mi povestească cum s-a născut întrecerea pentru titlul de „cel mai bun tînăr sudor".

— Ideea nu este numai a mea. Cu toți am contribuit la formularea angajamentelor. Și-au spus atunci cuvîntul și Marin Nicolae și Setreanu Eugenia, și Bănuță Alexandrina.

Aici tînărul Andrei Marin făcu o mică pauză voind parcă să-și aducă aminte dacă nu a uitat să-mi povestească ceva. După ce strivi capătul de țigare și-și aranja puțin bascul pe cap, reluă firul povestirii. Mi-a povestit mai departe despre munca lui, a brigăzii, din care face și el parte și despre cazurile, cei drept, din ce în ce mai rare, de indisciplină ale lui Bănuță Alexandrina. Către sfîrșit nu a uitat însă să-mi explice felul în care face el economii de electrozi, cum este cu sudura de sus în jos, că datorită acestui procedeu sudează cu un electrod 1,25 metri de tablă, înlocuind în felul acesta polizatul și că de mai bine de doi ani lucrează cu același transformator fără să-i fi făcut vre-o reparație. Mi-a mai povestit că îngrijirea aparatelor de sudură îl ajută ca în loc de 48 de ore cîte are prevăzut pentru sudarea scheletului vagonului de cale ferată, îi sînt necesare doar 3 ore.

Apoi Andrei Marin a bătut cu palma-i mare pe carcasa transformatorului ce probabil fusese gresat cu o zi înainte și cu mișcări tot atît de repezi și sigure a urcat din nou sus pe vagon.

De la meșterul de atelier am aflat că sudorul Andrei Marin a realizat pînă în prezent economii de peste 600 lei, că de la luarea angajamentului nu a dat nici o piesă rebut, că sarcinile de plan le îndeplinește zilnic cu 80—90 la sută și că locul lui de muncă este cel mai curat din secție.

Tocmai mă pregăteam să plec din secția în care aflasem de la inițiatorul întrecerii pentru titlul de „cel mai bun tînăr sudor" atîtea lucruri interesante, cînd l-am întîlnit pe secretarul organizației de secție U.T.M. De la el am aflat despre planurile de viitor ale lui Marin Andrei. Vrea să cîștige cu orice preț titlul de „cel mai bun tînăr sudor".

Mai are însă ceva de cîștigat, dar ăsta este un secret personal: să-și termine cît mai curînd casa de locuit. El însă este convins că va reuși să le realizeze pe amîndouă pînă la 23 August.

I. NEACȘU

Răspunsuri la chemarea unităților agricole socialiste din regiunea Constanța

Membrii gospodăriei agricole colective „21 Decembrie" din satul Pricaz, regiunea Hunedoara s-au angajat ca în cinstea zilei de 23 August să depășească producția planificată la culturile de păioase cu 50 la sută, la porumb cu 25 la sută, la legume cu 45 la sută și la cartofi cu 20 la sută. Ei s-au angajat de asemenea să mărească ferma zootehnică la porcine cu 80 la sută, la ovine cu 20 la sută, iar la cabaline cu 30 la sută.

Angajamente asemănătoare și-au luat și membrii gospodăriei agricole colective „Drumul lui Lenin" din Sebeș. Ei s-au angajat ca prin aplicarea metodelor înaintate de lucru să sporească producția cu 20 la sută la fiecare hectar, să termine recoltatul și treierișul păioaselor cu 7 zile înainte de termen și să execute o serie de lucrări la vița de vie care să le dea posibilitatea să sporească producția cu 30 la sută.

★

Muncitorii de la gospodăria agricolă de stat „Partizanul" din comuna Dragalina s-au angajat ca în cinstea acestei sărbători să termine recoltatul păioaselor pe cele 1.510 ha pînă la 20 iulie, iar treierișul și dezmiriștitul pînă la 25 iulie. Totodată, pînă la 10 august ei vor preda statului întreaga producție obținută. Muncitorii acestei gospodării vor depăși producția planificată la ovăz cu 500 kg. la ha. și vor executa 6 prașile la cultura bumbacului.

In sectorul zootehnic ei și-au propus să realizeze pînă la 23 August, de la cele 100 de scroafe, 1.000 de purcei în loc de 700 și să obțină peste plan 25 hl. lapte de vacă.

Pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și viață, se va pune în funcție uzina electrică a gospodăriei și se va construi o baie din resurse locale.

La gospodăria agricolă de stat din comuna Chirnogi, muncitorii și tehnicienii s-au angajat să termine lucrările de recoltare, treieriș și dezmiriștit și să predea statului pînă la 25 iulie producția obținută, să execute 6 prașile la cultura bumbacului, precum și ciupitul și cîrnitul.

La producția de lapte de vacă ei și-au propus să obțină pînă la 23 August o depășire a planului de 46 la sută, iar la lapte de oaie o depășire de 26 la sută.

Insemnări

Co[...]cția de cîrje

[...]le ce urmează a fi [...]ești[...]e n-au nimic de-a[...]ce cu închipuitele mi[...]uni biblice și nici cu acel [...]agic „i-ați patul tău și [...]mblă", la fel de închipuit. [...] se întemeiază pe știin[...] și sînt absolut adevărate.

...Cu diferite treburi, am [...]borît la Băile Herculane [...] seculara noastră stațiu[...]e balneară. In tot cursul [...]nului aci vin oamenii [...]muncii să-și caute de sănă[...]tate, fiind trimiși de [...] Vara mai cu seamă, [...]tile nu mai e niciun [...] liber. Curanții preferă [...]st anotimp, căci — pe [...] a prescrisele băi — se [...] desfăta cu frumusețile [...]pitorescul regiunii.

[...]Mă aflam in cabinetul [...]nui medic șef balneolog [...]in stațiune. Stăteam de [...]vorbă despre un fapt, bine[...]nțeles, comun: vindecarea [...]reumatismului — pentru [...]are băile Herculane s-au [...]făcut vestite pînă peste ho[...]tare.

— Unii oameni au ve[...]nit aci pe targă, roși de [...]reumatism — mă informă [...]medicul — și fără nădej[...]de că vor mai putea vreo[...]dată să umble pe propriile [...]picioare. Dar au plecat te[...]feri.

Doctorul deschise un re[...]gistru și-mi citi cîteva [...]nume printre care și unul [...]Rusaru Samoilă. Privirile [...] colindară apoi prin ca[...]binet, căutînd parcă ceva. [...]și găsi repede. Dintr-un [...]colț luă un fel de cîrjă și [...]mi-o întinse, zicînd:

— E cea mai recentă [...]cîrjă. A aparținut lui Po[...]pescu Eugen, vindecat în [...]stațiunea noastră de bine[...]făcătoarele izvoare ce [...]țîșnesc din inima munților. Mai avem și altele, din anii trecuți. O adevărată colecție de cîrje!

Am privit obiectul din lemn încovoiat, apoi prin geam la un grup de tovarăși care tocmai ieșiseră de la baia tămăduitoare: unii pășeau țanțoși, alții mai șchiopătau încă, dar nu se sprijineau în nimic. Medicul reluă:

— Să veniți peste trei săptămîni, la reuniunea de sfîrșit de serie și să-i vedeți jucînd de mama focului. Pentru ei dansul e — cum s-ar zice — „examenul". Și totodată dovada că s-au lecuit de reumatism.

Ținînd însă în mînă fosta cîrjă a lui Popescu Eugen, socoteam că, fără îndoială, ea nu va fi ultima. La colecție se vor adăuga altele și altele, pînă cînd — ca o încununare a grijii partidului și guvernului nostru pentru sănătatea oamenilor muncii — în țară vor fi din ce în ce mai puțini reumatici.

N. MANAILA

Cea mai tînără Tai-ho

Numai sub stare de jurămînt mi-au permis tovarășii Georgeta Santo și Kurt Cerminschi să intru în sala unde membrele cercului de coreografie repetau o scenă din baletul „Macul Roșu" de Glier.

— Pînă la premieră să nu scrii nici un cuvînt — a ținut să mă avertizeze Georgeta.

— Să nu se afle înainte de vreme, e doar o surpriză a noastră — m-a rugat Kurt.

Poate că aș fi păstrat secretul pînă a doua zi după premieră dacă n-aș fi întîlnit-o în sală pe Dorina Bleoca.

Sînt interprete ale micuței chinezoaice Tai-ho, artiste emerite ale R.P.R., care seară de seară își emoționează spectatorii, făcîndu-i să retrăiască toată gama sentimentelor de la compătimire și milă pînă la revoltă conștientă împotriva exploatatorilor.

Dorina nu este artistă emerită a R.P.R. și nu dansează pe scenele adevărate. Ea are doar 11 ani, a intrat acum în clasa VI-a a Școlii elementare nr. 7 și e membră în cercul de coreografie al Palatului Pionierilor din Cluj. E cea mai tînără interpretă a lui Tai-ho.

La repetiții am văzut-o dansînd cu gingășia proprie numai copiilor și am auzit-o plîngîndu-se maestrului de balet că prea o dor oasele după bătaia pe care o primește de la patronul ceainăriei, cu o naivitate de asemenea proprie numai copiilor. Am urmărit-o dansînd multă vreme și n-am putut să-mi alung din minte o imagine care-mi revenea cu o forță obsedantă: Dorina interpretînd peste ani de zile pe o scenă adevărată (de ce n-ar fi aceea a Teatrului de operă și balet din București?) rolul lui Tai-ho, al Odettei sau al Mariei. La urma urmei cînd asiști la o reprezentație cu Macul Roșu interpretat de pionieri, nici o altă imagine nu-ți poate veni în minte.

L. DELEANU

RĂSPLATA STRĂDUINȚELOR

O alee lata, presarată cu pietriș și străjuită de pomi fructiferi, duce de la poarta cea mare, boltită, pînă la intrarea Școlii medii tehnice viticole din Huși.

Clădirea curată, proaspăt văruită, sălile mari, luminoase, te atrag să intri în școală, să cunoști fiecare colțișor: și laboratoarele înzestrate cu un bogat material didactic, și sălile de cursuri. Dar poate mai interesantă decît toate acestea, ți se va părea grădina de experiențe a școlii.

Pe o bucată de pămînt mare se întinde bogăția cea mai de seamă a grădinii, via, unde elevii își însușesc cunoștințele de bază, cunoștințele de specialitate. Pe nenumărate rînduri cresc diferitele soiuri de viță. Fiecare rînd poartă o mică etichetă în față cu numele soiului respectiv.

In perioada examenelor, terenul experimental prindea mai multă viață ca oricînd. Cei din anul IV, care se pregăteau pentru ultimul și cel mai greu examen din școala medie: depunerea proiectului de diplomă, n-au precupețit nici o clipă din timpul lor liber. Fotografia nr. 1 ne înfățișază elevi și eleve din anul IV A și anul IV B, în timpul pregătirii pentru examene la obiectul ambelografie, sau, cu alte cuvinte, studiul varietății viței de vie. Antonescu Victoria verifică: cît au crescut lăstarii în ultimele zile?

Biblioteca Centrală Universitară din Iași este frecventată în tot timpul anului universitar. Dacă te opreai acum cîteva zile în fața sălii mari de lectură, puteai citi pe un afiș: „Biblioteca este deschisă și duminica". Zeci de capete se aplecau asupra cărților, caietelor, tratatelor de specialitate (fotografia nr. 2). Unii extrăgeau notițe în caietele de conspect, alții desenau iar alții rezolvau probleme de matematică superioară. Printre cei care studiază adesea în sala mare și liniștită a bibliotecii, se află studenți de la toate facultățile din Iași. De multe ori înaintea examenelor a venit la bibliotecă și Suciu Maria din anul I al facultății de Fizico-matematici. Roadele studiului perseverent au fost calificativele de „bine" și „foarte bine" obținute de ea la examenele din prima seziune.

In zilele trecute a dat primul examen la matematică.

După amiază, Maria s-a întîlnit cu încă două colege de an care dăduseră de asemeni examenul de matematică. Impreună cu Bunduc Elena, prietena ei cea mai bună și colegă de an a terminat cursurile școlii pedagogice din Dorohoi. Pentru rezultatele bune obținute ele au fost repartizate să-și urmeze studiile la facultate.

Cele trei fete s-au împrietenit repede. Acum, cînd s-au întîlnit în parc, cel mai important lucru e să-și povestească una alteia: cum a decurs examenul, cum au răspuns ceilalți din seria respectivă și... însfîrșit: calificativele! In fotografia nr. 3 vedeți cele trei prietene uitîndu-se bucuroase în carnețelul cu calificative al studentei Suciu Maria. Mare a fost bucuria cînd au văzut calificativul de „foarte bine".

In celelalte două carnețele era înscris: „bine" — Tot e ceva și-au zis, — dar la celelalte, vom lua precis, „foarte bine"!

Text: ECATERINA REDEI
Foto: DUMITRU F. DUMITRU

Polenizarea suplimentară artificială, mijloc de sporire a producţiei agricole

Sporirea producţiei la plantele noastre de cultură se poate obţine numai atunci cînd vom aplica toate măsurile raţionale de cultură şi îngrijire în toată perioada de vegetaţie, de la semănat şi pînă la recoltare.

Toate Hotărîrile partidului şi guvernului arată aceste măsuri şi scot în evidenţă rezultatele obţinute în urma aplicării regulilor agrotehnice înaintate.

Printre metodele raţionale de îngrijire a plantelor este şi polenizarea suplimentară artificială.

Inainte de a arăta modul cum se foloseşte această metodă la diferite plante, să vedem ce însemnătate are ea în viaţa plantelor şi pentru producţie.

Prin polenizare se înţelege trecerea polenului de la partea bărbătească a florii pe partea femeiască, pentru a se uni sau fecunda, în vederea producerii seminţelor.

Polenul este praful acela galben care se găseşte pe mai toate florile şi care se lipeşte de albine cînd culeg nectarul.

După felul în care se polenizează, plantele agricole se împart în două grupe: plante autogame şi plante alogame.

Plantele autogame sînt acelea care au polenizare proprie, adică polenizarea se face înăuntrul aceleiaşi flori cu polenul provenit de la partea bărbătească a ei. Cele alogame au o polenizare străină, adică folosesc polenul provenit de la florile de pe altă plantă.

Cauzele care determină un fel sau altul de polenizare sînt foarte multe. Unele sînt explicate, altele nu. De pildă, polenizarea străină la porumb se explică foarte bine prin faptul că la această plantă florile bărbăteşti şi cele femeieşti sînt separate unele de altele, cu toate că se găsesc pe aceeaşi plantă. Astfel, spicul sau moţul care reprezintă floarea bărbătească se află în vîrful tulpinii de porumb în timp ce ştiuletele cu mătasea, care reprezintă floarea femeiască, se află prins la subţioara frunzei, pe tulpină.

Sînt unele plante care au şi partea bărbătească şi cea femeiască în interiorul aceleiaşi flori şi cu toate acestea ele au nevoie de polen străin pentru ca să fecundeze. La aceste plante, grăunţele de polen cînd cad pe floarea proprie nu încolţesc sau chiar dacă încolţesc cresc greu şi întîrzie legatul florii. Din cauza aceasta foarte multe flori nu leagă sau chiar dacă leagă, sămînţa este slăbită şi din ea va ieşi o plantă firavă care va creşte încet şi va da producţie mică.

Asemenea cazuri se întîmplă la secară, floarea-soarelui, sfeclă şi trifoi.

Din experienţele oamenilor de ştiinţă s-a observat că fecundaţia autogamă este mai sigură şi se face mai uşor în orice condiţii, oricît de neprielnice ar fi ele pentru plantă în timpul înfloritului. Cu toate acestea fecundaţia autogamă continuată timp îndelungat duce la slăbirea urmaşilor, la micşorarea puterii de creştere şi la scăderea producţiei. Acest lucru se explică în felul următor: partea bărbătească şi cea femeiască se găsesc în aceeaşi floare şi pe aceeaşi plantă, se hrănesc la fel şi au aceleaşi condiţii de vegetaţie. Acolo unde nu sînt deosebiri mari între partea femeiască şi cea bărbătească din unirea lor nu se naşte un produs viguros. Numai acolo unde avem mari deosebiri între aceste două părţi, are loc o contopire mai strînsă, iar produsul obţinut din această sămînţă este mai viguros.

Pentru ca să obţinem seminţe bune, din care să iasă plante viguroase şi mai ales pentru ca să mărim producţia la hectar prin micşorarea procentului de seminţe seci, sbîrcite sau ştiuleţi neîmpliniţi, la secară, porumb, floarea-soarelui, sfeclă, lucernă şi trifoi, trebuie să folosim polenizarea suplimentară artificială.

La plante cu polenizare străină, în mod natural aceasta se face cu ajutorul vîntului sau insectelor. Sînt cazuri însă cînd aceşti factori nu sînt prielnici polenizării şi atunci ea nu are loc sau se face într-o mică măsură. De aceea noi trebuie să folosim anumite metode prin care să ajutăm polenizarea naturală.

La noi în ţară, metoda polenizării suplimentare artificiale a fost folosită de mulţi colectivişti şi ţărani muncitori cu gospodării individuale, fruntaşi în producţie. Totodată, s-au făcut studii în cadrul Institutului de Cercetări Agronomice pentru a se vedea cum trebuie aplicată această metodă în condiţiile ţării noastre.

Operaţia de polenizare la porumb se face în felul următor: se cercetează lanul şi cînd se observă că la jumătate din plante a apărut mătasea, iar din spicul scuturat uşor se desprinde un praf galben, este momentul prielnic să începem adunarea de polen.

Polenizarea suplimentară artificială dă foarte bune rezultate mai ales la porumb şi floarea-soarelui. Să vedem acum de ce la porumb are o însemnătate deosebită şi cum trebuie aplicată.

In anii secetoşi, cu călduri mari în timpul înfloritului, spicul sau moţul apare cu mult înaintea mătăsii. Uneori, de la apariţia spicului şi pînă la apariţia mătăsii trec pînă la 14 zile.

După cîteva zile de la apariţia spicului începe să se împrăştie din el un praf galben, care nu este altceva decît polenul. De multe ori acest polen, din cauza căldurilor mari, se veştejeşte, îşi pierde puterea de viaţă şi cînd apare mătasea nu mai este bun pentru fecundare. In acest caz, ştiuleţele rămîne cu boabe puţine sau deloc, iar producţia la hectar, este foarte scăzută.

Pentru a preîntîmpina acest neajuns este bine să semănăm porumbul în două rînduri, adică o porţiune mai mică din lan, cam a zecea parte, o vom semăna cu o săptămînă sau cu 10-15 zile mai tîrziu. Porumbul semănat mai tîrziu va avea polen tocmai atunci cînd în lanul semănat mai înainte apare mătasea la plantele cele din urmă care trebuie să fie şi ele polenizate.

Culegerea polenului este o lucrare destul de uşoară şi plăcută.

Intr-o pîlnie de carton, astupată la capătul mai îngust cu un dop de plută, se pun două site de tifon. Una mai sus şi cealaltă mai jos. Aceste site vor cerne polenul şi vor reţine resturile de spic, frunze şi alte corpuri străine.

Cu această pîlnie ne plimbăm prin lan şi scuturăm în ea spicul a cît mai multe plante. Este bine să adunăm polen de la plante cît mai îndepărtate de cele pe care vrem să le polenizăm pentru că atunci efectul este mai bun.

După ce am adunat polen cît mai mult în pîlnie începem să-l împrăştiem pe mătasea ştiuleţilor. Se recomandă ca această operaţie să se facă de 2-3 ori la interval de 3-4 zile, deoarece sînt multe plante din lan la care mătasea apare mai tîrziu şi este bine ca toate plantele să fie polenizate.

Adunarea polenului şi presărarea lui pe mătase se face dimineaţa pe răcoare, după ce se ia roua şi se continuă cam pînă la ora 10. Pe călduri mari nu se va putea recolta polen din cauză că devine cleios, lipicios şi nu poate fi împrăştiat bine pe mătasea ştiuleţilor.

Lanul de porumb la care s-a făcut polenizarea suplimentară artificială se coace mai devreme, dă ştiuleţi mai mari şi bine împliniţi cu boabe, iar producţia la hectar este sporită. In afară de aceasta, boabele de la ştiuleţii polenizaţi suplimentar artificial dau plante mult mai viguroase şi cu producţie mai ridicată.

Din experienţele făcute la Institutul de Cercetări Agronomice cu polenizare suplimentară artificială la porumb, la mai multe soiuri şi în mai multe regiuni, s-a constatat că în toate regiunile şi la toate soiurile sporul de producţie este de 300—500 kg. la hectar.

Pentru ca rezultatele obţinute în urma polenizării suplimentare artificiale să fie cît mai frumoase, este necesar să respectăm următoarele reguli:

— Polenizarea trebuie începută atunci cînd la jumătate din plantele din lan a apărut mătasea.

— Adunarea polenului se va face dimineaţa pe timp liniştit după ce s-a luat roua şi pînă în jurul orei 10.

— Recoltarea polenului este bine să se facă de la cît mai multe plante şi cît mai îndepărtate.

— Pe timp călduros se va căuta să se polenizeze plantele la care mătasea a apărut în aceeaşi zi sau în ajun.

— Porţiunea din lan care se seamănă mai tîrziu, pentru a avea polen bun, se va aşeza în partea din care bat vînturile cele mai dese, pentru a uşura ducerea polenului cît mai mult în lanul mare semănat mai devreme.

O altă plantă la care trebuie folosită polenizarea suplimentară este floarea-soarelui.

De obicei, la floarea-soarelui florile sînt foarte căutate de albine, care ajută mult la polenizarea lor. Se întîmplă însă uneori ca, pe timp noros sau vînt, albinele să nu zboare şi în cazul acesta polenizarea nu se face în mod regulat şi uniform, din care cauză o parte din pălării — capitule — rămîn fără seminţe sau cu seminţe seci.

Polenizarea suplimentară artificială la floarea-soarelui se face prin două procedee:

1. Se apropie pălăriile înflorite de la două plante vecine şi se freacă uşor una de alta, prin rotire, fără a se vătăma florile. Prin această atingere polenul trece de la o pălărie la alta şi polenizarea se face foarte bine.

2. In al doilea procedeu întrebuinţăm un disc de carton sau fund de lemn uşor de mărimea mijlocie a pălăriilor de floarea-soarelui. Acest fund se acoperă cu o blăniţă de miel, sau iepure tunsă sau mai bine pluş. Se trece cu acest disc prin lan şi se lipeşte uşor de pălăriile înflorite. Mergînd aşa de la floare la floare, ducem polen de la o plantă la alta şi astfel fecundaţia se face în mod desăvîrşit. In felul acesta se obţine o producţie sporită la hectar, iar seminţele sînt pline şi au un procent mai mare de ulei.

Prin polenizarea suplimentară artificială la floarea-soarelui, aplicată în diferite regiuni, s-au obţinut sporuri de recoltă de 200—500 kilograme la hectar.

In aplicarea polenizării suplimentare la floarea-soarelui în condiţiile noastre, trebuiesc respectate următoarele reguli:

1. Polenizarea se va începe atunci cînd 30 la sută din plante au înflorit şi cînd au înflorit a treia parte din florile unei pălării.

2. Se va face dimineaţa de la 7 la 10. Cînd vremea este călduroasă, polenizarea va dura numai pînă la ora 9.

3. Rezultate bune se obţin atunci cînd această operaţie se repetă de două sau trei ori.

4. Se recomandă aplicarea procedeului cu discul deoarece în cazul acesta se obţin rezultate mai bune.

La celelalte plante cu polenizare străină cum sînt: secara şi cînepa, polenizarea suplimentară se face trecînd cu o funie întinsă prin lan în momentul înfloririi.

La hrişcă, de funia care se trece prin lan se leagă niste bucăţi de sac sau cîrpe, sau, mai bine, se trece cu o pînză de sac trasă de 2 oameni care adună polenul şi îl transportă de la floare la floare.

La lucernă se leagă de funie niste laţuri sau mături din sorg care lovesc plantele de lucernă şi atunci floarea se deschide şi poate fi mai bine fecundată.

Prin folosirea cît mai bine a acestei metode se poate ajunge la sporuri mari de recoltă, iar la lucernă vom obţine o cantitate mai mare de sămînţă, de care avem mare nevoie şi pe care o putem produce numai prin polenizarea suplimentară.

GH. VALUŢĂ
profesor la Institutul Agronomic „Nicolae Bălcescu" din Bucureşti

Noutăţi ştiinţifice şi tehnice din ţara noastră

DEFECTOSCOPUL ULTRASONOR

Este foarte greu să compari o fabrică din anii puterii populare cu o fabrică din vremea stăpînirii burgheziei. Avîntul muncitorilor şi al tehnicienilor, noua atitudine faţă de muncă, ca şi maşinile noi, utilajul perfecţionat, metodele înaintate de muncă, toate o deosebesc de ceea ce era în trecut.

După exemplul sovietic, uzinele noastre se echipează cu cel mai perfecţionat utilaj de control al pieselor fabricate. In metalurgia prelucrătoare, pentru a scoate piese de bună calitate, nu este suficientă numai o prelucrare în cele mai bune condiţii, dar este necesar şi un control riguros al produselor. Orice defecte mărunte, crăpături, goluri interioare, pot compromite calitatea piesei şi, de aceea, ele trebuie să fie semnalate. Incă în anul 1928 savantul sovietic Socolov, a descoperit un procedeu ingenios de control: defectoscopul ultrasonor. Cu ajutorul unui asemenea defectoscop, toate defectele pomenite mai sus, se pot găsi cu uşurinţă.

Se înţelege cît de util este un asemenea aparat pentru industria noastră în plină dezvoltare. Oamenii noştri de ştiinţă, a căror activitate este legată de practică, au venit în ajutorul industriei. Două colective de fizicieni ale Academiei R.P.R., unul de la Institutul de Fizică din Bucureşti, altul de la Institutul de Fizică din Cluj, au conceput şi au construit două defectoscoape ultrasonore, care au fost primite cu multă bucurie de oamenii muncii din industrie.

Care este principiul unui asemenea defectoscop? După cum se ştie, sunetele sînt vibraţii elastice a căror frecvenţă este cuprinsă aproximativ între 20 şi 20.000 perioade pe secundă. Ultrasunetele sînt vibraţii a căror frecvenţă trece de 20.000 perioade pe secundă, adică „sunete care nu se aud" (frecvenţa lor poate ajunge pînă la milioane de perioade pe secundă). Asemenea vibraţii pot fi produse, printre alte mijloace, cu ajutorul unei plăci de cuarţ.

In anumite condiţii, dacă facem cuarţul să vibreze, el emite ultrasunete. Punerea în vibraţie a cuarţului se face cu ajutorul unui aparat asemănător unui mic post de radioemisiune. Ultrasunetele produse de plăcuţa de cuarţ se propagă sub forma unor fascicole înguste de raze. Ele pătrund foarte uşor prin corpurile solide, cum sînt metalele, dar sînt mai repede absorbite de lichide şi foarte repede de gaze. Tocmai pe această observaţie se bazează defectoscopia ultrasonoră.

In defectoscoapele construite la noi, este folosită metoda impulsurilor. Cuarţul nu emite un fascicol continuu de raze ultrasonore, ci este astfel excitat, încît emite impulsuri de foarte scurtă durată (de ordinul unei milionimi de secundă). Impulsul pătrunde în metal în care se propagă cu uşurinţă, pînă ce dă de un gol. In momentul în care a dat de gol, impulsul ultrasonor se reflectă. Cu alte cuvinte, impulsul este reflectat de defectul întîlnit şi se întoarce pe plăcuţa de cuarţ. Intoarcerea impulsului pe plăcuţa de cuarţ este semnalată printr-un vîrf de oscilaţie care apare pe ecranul unui aparat numit oscilograf catodic. După felul în care apare vîrful pe ecran, se poate determina adîncimea şi mărimea defectului. Cu ajutorul acestei metode, se pot observa cele mai mărunte defecte în interiorul metalului, la adîncimi foarte mari (cîţiva metri).

Construcţia defectoscoapelor ultrasonore de către colectivele Academiei R.P.R., este o nouă dovadă a colaborării între cercetători şi tehnicieni, a legăturii strînse dintre teorie şi practică, pe care se bazează astăzi activitatea oamenilor de ştiinţă din patria noastră.

Nou şi vechi

— Dacă sînteţi nemulţumit de ceva, spuneţi-mi, că-s nou în muncă.
— Oi fi mata nou, dar a socoti zece chifle în loc de două, e un obicei „vechi".

Desen de E. ARNO

VEŞTI DIN COMERŢUL SOCIALIST

Atitudine nouă faţă de cumpărători

La magazinul „Universal" din Ploeşti în permanenţă domneşte o animaţie vie. La toate raioanele, cumpărătorii aleg stofe, pantofi, parfumuri, jucării, obiecte casnice. Preţurile sînt accesibile oricui şi de ales ai de unde.

Vînzătorii se ocupă cu atenţie şi răbdare de fiecare cumpărător în parte, căutînd să-l mulţumească.

Să ne plimbăm puţin prin magazin. — Iată să mergem împreună cu un grup de cumpărătoare şi să ne oprim la raionul deservit de tovarăşa Orenstein Rozica, purtătoare a insignei de fruntaşă în comerţul de stat. Cumpărătoarele nu se pot decide asupra desenului mătăsii pe care vor s-o cumpere.

Tovarăşa Rozica intervenii sugerîndu-le o idee:

— Vă sfătuiesc să luaţi crep republican. Acest material de sezon, cu desenul mărunt în culori vii, este foarte frumos. Puteţi să vă faceţi o rochie în cute descălcate şi mînecă chimono.

Lîngă tovarăşa Rozica, lucrează utemista Bratu Niculina, absolventă a Şcolii profesionale de comerţ. Ea prezenta unei cliente o stofă „Tulon" de culoare cafenie iar în timp ce tăia bucata necesară pentru confecţionarea unei fuste, o sfătuia să cumpere şi material pentru o bluză, pe care l-au ales împreună.

Tot la parter se găseşte şi raionul mercerie al cărui gestionar este utemista Enescu Elena. Aici privirile îţi sînt atrase de repeziciunea cu care tinerele Maria Cosma şi Elena Bratu taie panglici de diferite culori, recomandă aţă pentru cusături naţionale, nasturi pentru rochii sau bluze.

Caracteristic utemistelor care deservesc acest raion este stilul de muncă.

Pentru a asigura buna deservire a cumpărătorilor, tovarăşele Maria Cosma şi Elena Bratu întreabă 4-5 clienţi ce doresc să cumpere, prezintă articolele cerute şi în timp ce aceştia examinează marfa cerută, cele două tovarăşe se ocupă de cumpărătorii noi sosiţi în faţa raionului. Pe rînd trec apoi la fiecare dintre cumpărători, vorbindu-le despre calitatea articolelor. In timp ce întocmesc bonurile, răspund la diferitele întrebări ce li se pun.

Cititorule, poate prin faptul că lucrezi într-o uzină metalurgică, rafinărie, mină sau ogor, aceste lucruri ţi se vor părea mărunte faţă de munca pe care o depui zilnic. Insă toate acestea sînt dovezi ale unei conştiinţe înalte, sînt fapte semnificative care dovedesc devotament faţă de cumpărători.

Atitudinea aceasta nouă faţă de cumpărători, trebuie să-şi facă drum tot mai larg printre muncitorii din comerţul de stat. Toate acestea sînt calităţi care stau la baza deservirii conştiincioase şi civilizate. Şi aceste tovarăşe nu sînt un exemplu izolat în cadrul magazinului.

La sfîrşitul lunii mai puteai citi pe panoul de onoare al fruntaşilor în muncă, scris de o mînă pricepută, numele utemiştilor Petcu Ion şi Grumberg Donia care s-au evidenţiat în buna deservire a cumpărătorilor.

Mulţi tovarăşi din acest magazin au urmat cursuri de calificare cu o durată de şase săptămîni, alţii şcoli de 2—3 ani. Cu sprijinul comitetului de întreprindere şi al conducerii administrative, bucurîndu-se de îndrumarea permanentă a organizaţiei de partid, ei obţin acum însemnate succese în muncă.

Mulţi din lucrătorii acestui magazin au devenit fruntaşi în muncă datorită aplicării metodei sovietice Korovchin.

Cu scop educativ se ţin săptămînal şedinţe pe brigăzi sau consfătuiri tehnice în cadrul cărora referenţii de specialitate vorbesc despre mărfurile defecte, care nu au ce căuta în mîna cumpărătorilor. In aceste consfătuiri mulţi au învăţat cum trebuie să ducă lupta împotriva cupoanelor care devin mărfuri greu de vîndut. Recenzia cărţii „Cauza noastră" şi vizionarea filmului „Magazin de stat" au ajutat mult tovarăşilor la întărirea disciplinei în muncă.

★

Totuşi la magazinul „Universal" mai sînt încă tineri, puţini la număr care nemulţumesc pe consumatori prin atitudinea lor. Printre aceştia se numără utemistele Sandu Ecaterina, Gătej Elena, Bădiceanu Silvia şi Rădulescu Rodica. Ele primesc numeroase vizite în timpul serviciului, vin cu întîrziere la serviciu, sau pleacă în timpul orelor de lucru pentru diferite interese personale.

Pentru educarea acestor tovarăşe, comitetul U.T.M. trebuie să depună o muncă stăruitoare, astfel încît ele să-şi schimbe atitudinea şi să-şi facă datoria în mod conştiincios.

Corespondent
NICOLAE Z. PETRE

In tîrgul Suliţa

In tîrgul Suliţa şi-a deschis uşile un magazin universal. Rafturile pline cu un bogat sortiment de mărfuri au atras mulţi cumpărători încă din prima zi.

— E o mîndreţe de magazin, spune colectivista Muraru Elena. Dar s-a ş[illegible] muncit la el.

Intr-adevăr s-au dep[illegible] eforturi deosebite pentru înfiinţarea acestui magazin, al treilea din raion. Cel mai mult au munc[illegible] salariaţii cooperativei d[illegible] Suliţa în cadrul căruia funcţionează magazinul. Utemistul Boghian Vasile preşedintele cooperati[illegible] un tînăr chibzuit, i-a[illegible] tat mult. Trebuie a[illegible] de asemenea strădan[illegible] ranilor muncitori şi [illegible] nul cooperatorilor.

Colectivistul Cuzu [illegible] lambie a ajutat cu [illegible] pere la lucrările de [illegible] rie, iar colectiviştii B[illegible] veanu Teodor, Bă[illegible] Constantin şi alţii au [illegible] cît la lucrările de tî[illegible] rie şi de amenajare.

Rezultatul a fost [illegible] s-a realizat un m[illegible] universal de toată f[illegible] setea. La raioanele [illegible] încălţăminte, gal[illegible] întîlneşti gestionari [illegible] puţi ca Puşcaşu Ale[illegible] pescu Gheorghe sa[illegible] mista Ciubotaru Gol[illegible] siera magazinului.

In magazin sînt [illegible] deauna mulţi cumpă[illegible] Unii privesc cu ate[illegible] serviciu de tort, m[illegible]teriale pentru rochii şi h[illegible]ine, broboadă, ciorapi de mătase sau jucării pentru copi[illegible]

Alţii cumpără. Iată o tî[illegible] nără bronzată de soar[illegible] cumpără cîţiva metri [illegible] perdele. Toamna, după să[illegible] bătoarea împărţirii venit[illegible] rilor, la gospodăria cole[illegible] tivă se va face nun[illegible] Sportivii cumpără tren[illegible] guri. Bicicletele „Stadi[illegible] care au fost aduse au început să fie vîndute [illegible] primele zile.

Cooperativa Suliţa a[illegible] frumoase realizări, mai a[illegible] les din luna mai, de cîn[illegible] a fost inaugurat magazi[illegible] nul universal. Au spor[illegible] cantităţile de produse agr[illegible] cole achiziţionate; ţăran[illegible] muncitori se folosesc di[illegible] plin de avantajele ce le o[illegible] feră comerţul de întîmpi[illegible] nare. Peste 3.000 kg. grî[illegible] şi secară, 10.000 kg. po[illegible] rumb, 2.000 kg. floarea soa[illegible] relui, 17.000 ouă şi mult[illegible] alte cantităţi de produs[illegible] agricole şi-au valorifica[illegible] ţăranii muncitori pri[illegible] cooperativă.

Corespondent
ADY ABRAMOVIC[illegible]

Victor Hugo — titan al literaturii universale*)

Cezar Petrescu

Apariţia celebrului roman popular „Mizerabilii" de Victor Hugo, într-o traducere romînească deosebit de izbutită şi în condiţii grafice deosebit de îngrijite — ne oferă îndoitul prilej de a cerceta mai de aproape atît semnificaţia acestei opere monumentale, precum şi locul ei în literatura veacului trecut şi în creaţiile atît de diverse ale genialului poet, dramaturg, romancier, pamfletar, memorialist... Căci în ce domeniu al literaturii nu şi-a încercat pana Victor Hugo? Şi în care nu s-a dovedit de îndată printre primii, printre cei aleşi?

E bine poate să răscolim puţin cenuşa răcită a istoriei. A istoriei literare şi a istoriei pur şi simplu.

Astfel, situînd romanul în epoca respectivă, luînd notă că a reprezentat unul din cele mai formidabile evenimente literare şi editoriale ale veacului trecut, vom fi în măsură a preţui mai just semnificaţia „Mizerabililor" printre contemporanii lui Victor Hugo, influenţa exercitată asupra lectorilor şi într-o bună parte influenţa asupra ideilor politico-sociale ale timpului.

Trecuse epoca revoluţiilor estetice, a bătăliilor romantice pentru „Hernani", a manifestelor şi a jiletcelor roşii de catifea.

Trecuse acest capitol şi pentru Victor Hugo şi pentru Franţa.

După elanurile adolescenţei, Victor Hugo se încredinţase că o revoluţie literară nu se poate săvîrşi fără una social-politică. După izbînzile şi experienţele tinereţii Victor Hugo şi-a dat seama că marele său ecou scriitoricesc în popor implică o datorie către miile şi milioanele de admiratori. O datorie social-politică, o altfel de revoluţie.

Mistificările de la 1848, lovitura de stat a impostorului Bonaparte, care se proclamase împărat — **„Napoleon cel mic"** — călcînd în picioare toate achiziţiile revoluţiilor şi fracţiunile de libertate mai mult sau mai puţin garantate pînă atunci, exilul, uriaşa operă de creaţie care creştea an cu an, gloria universală, părul cărunt şi amarele experienţe, departe de a-i ofili optimismul îi regenerau an de an o vigoare nouă. „Notre Dame de Paris" scris în tinereţe fusese un roman de arabescuri estetice, de pitoresc istoric, de sclipiri superficiale. Acum se gîndea la un roman al poporului, scris pentru popor şi destinat să răscolească treptat conştiinţa toropită a poporului, cum scria fiul său Charles Hugo, care făcea legăturile marelui exilat cu auditorii: „Lucrarea nu este istorică. Pur istorică e partea politică: Waterloo, domnia lui Louis — Philippe, răscoala din 1832 (convoiul generalului Lamarque) şi cartea. Incepînd la 1815 sfîrşeşte la 1835. Nici o aluzie deci la domnia prezentă (care ar sili editorii la rezerve, din pricina cenzurii) **De altfel e o dramă, o dramă socială, drama societăţii noastre şi a timpului nostru...** Cartea ar putea aşa dar să apară în februarie ca „Notre Dame de Paris". Şi dacă ar fi 13 aceasta ar însemna 30 ani, zi cu zi după romanul de-atunci. Acest 13 nu a purtat nenoroc Notre Damei..."

Urmează chestii practice, de ordin material.

Victor Hugo s-a ţinut de cuvînt. Un întreg consorţiu de editori şi-a investit întreg capitalul în această uriaşă întreprindere, iar „Mizerabilii" au apărut la 3 aprilie 1862 în zece volume la Paris, la Bruxelles, la Leipzig, la Londra, la Milan, la Madrid, la Roterdam, la Varşovia, la Budapesta, la Rio de Janeiro.

S-a dezlănţuit o vîlvă a cărţii dublată de o frenezie a cititorilor fără precedent.

Ediţia de la Paris s-a volatilizat în 48 ore. Opera lui Victor Hugo a străbătut atunci simultan în cele mai depărtate, de sub cele mai diverse constelaţii, în ciuda celor mai înverşunate rigori ale cenzurilor.

Fiecare cititor găsea în ea un reazăm de umanitate, o justificare a aspiraţiilor, încredinţarea într-o lume mai bună care trebuie neapărat să vină. O traducere rusă apăru la Kazan; iar soldaţii americani care luptau în războiul Secesiunii îşi smulgeau traducerea englezească, în ediţia tipărită dinadins pentru dînşii şi numită a „voluntarilor".

Fusese destul pentru aceasta geniul creator al lui Victor Hugo?

Fără îndoială că nu.

Victor Hugo scrisese şi mai înainte, a scris şi după „Mizerabilii" opere literare de un echilibru şi de o perfecţie artistică mai desăvîrşite. Dar de această dată pusese degetul pe o rană veşnic însîngerată a popoarelor. Se apropiase mai mult decît oricînd de mulţimile trudnice şi chinuite, de victimile injustiţiilor sociale, de acea înlănţuire perfidă a cauzelor care rostogoleau în noroi, în mizerie, în suferinţă şi în ghiarele morţii întotdeauna aceleaşi elemente ale omenirii calitativ mai bune prin conspiraţia aceloraşi cruzimi şi ipocrizii ale claselor profitoare. De aici solidaritatea cititorilor cu Fantina şi prigonita Cosette bunăoară, de aci ura împotriva monştrilor umani şi sociali ca soţii hangii Thenardier bunăoară şi agentul de poliţie Javert, de aici popularitatea lui Jean Valjean şi a piciului parizian Gavroche, care nu se lasă intimidat de nimic şi găseşte pentru fieştece situaţie oricît de ameninţătoare, cuvîntul înecat în chicotiri de veselie optimistă şi batjocoritoare cu vremelnicii atotputernici.

De altminteri, în cuvîntul său înainte, Victor Hugo a ţinut să lămurească răspicat intenţiile cu care **la vîrsta de 50 ani s-a simţit** dator să scrie acest roman de vastitatea unei adevărate enciclopedii a umanismului:

„Atîta vreme cît va exista, datorită legilor şi moravurilor o urgie socială care creează artificial, în plină civilizaţie, infernuri, şi complica printr-o fatalitate umană destinul care e divin; atîta vreme cît cele trei probleme ale secolului, degradarea omului prin proletarizare, decăderea femeii prin foame, atrofierea copilului prin beznă, nu vor fi rezolvate atîta vreme cît în anume regiuni asfixia socială va fi încă posibilă; cu alte cuvinte şi dintr-un punct de vedere încă mai vast, atîta vreme cît vor dăinui pe pămînt ignoranţa şi mizeria, cărţile de natura acesteia s-ar putea să nu fie inutile".

Cuvintele înscrise atît de curajos de Victor Hugo, în fruntea cărţii sale, la 1 ianuarie 1862, în anii gloriosului său exil nu şi-au pierdut cu totul actualitatea în omenire, chiar după aproape un veac de progres şi de civilizaţie. Căci pentru o mare parte din omenire, ailată sub jugul capitalist, mizeriile denunţate şi demascate de Victor Hugo, s-au agravat şi au luat un aspect mai cinic, în loc să dispară. Iată dece retipărirea „Mizerabililor" s-ar putea să nu fie inutilă.

Recapitulaţi toate cîte se petrec pe planetă, toate monstruozităţile săvîrşite în numele progresului şi civilizaţiei de către o bandă de capitalişti şi clica lor de slugoi pentru a constata că opera lui Victor Hugo după aproape un veac de cînd a fost scrisă este deosebit de actuală.

Intr-un veac — şi în mare parte datorită atmosferei şi revizuirilor de conştiinţă provocate de romanul popular de atunci al lui Victor Hugo — într-un veac, toţi prigoniţii soartei de pe planetă s-au numărat, şi-au verificat puterile, au luat aminte la soluţiile concrete ale marxismului care înfăţişa singurul remediu al mizeriilor denunţate de Victor Hugo; într-un veac s-au petrecut multe, şi Revoluţia din Octombrie, învăţămintele leninist-staliniste de-o riguroasă luciditate ştiinţifică, giganţele realizări din U.R.S.S., noul spirit combativ al mulţimilor tîrîte la abatorul celor două războaie mondiale — toate acestea împreună au substituit realităţi concrete aspiraţiilor nebuloase din „Mizerabilii" unde fiecare deznădejde şi fiecare eroism se măcinau în spasmuri individuale. De atunci, mulţimile urgisite nu mai sînt singure. Şi au învăţat care e chezăşia forţei lor.

★

Romanul „Mizerabilii" a apărut numai trei ani după cele două volume de poeme „Legenda veacurilor" unde Victor Hugo dovedise că nimic din prospeţimea, din vigoarea, din verva, din patosul poetului de la 1830, nu ostenise cumva. Dimpotrivă. La prospeţimea, la **vigoarea, la verva, la patosul poetului de odinioară** se adăogase experienţa poetică şi umană a atîtor decenii. Tovarăşii începuturilor de pe vremuri şi admiratorii mai tineri, au ţinut cu acest prilej să aducă marelui exilat un omagiu care s-a transformat într-un triumf. La prăznuirea de la Bruxelles marele exilat rosti printre altele:

„Acum unsprezece ani aţi văzut plecînd un om aproape tînăr: regăsiţi un bătrîn. Părul s-a schimbat; inima nu; vă mulţumesc că aţi venit; primiţi mărturia înduioşării mele. Mi se pare că respir printre voi aerul natal, mi se pare că fiecare dintre voi mi-aduce puţintel din Franţa, mi se pare că văd vibrînd din toate chipurile adunate în jurul meu ceva fermecător şi august, care seamănă cu o lumină şi care este surîsul patriei".

Iată durerosul suspin al exilatului, la apogeul celei mai multiple şi glorioase izbînzi a scriitorului!

★

Pentru generaţiile actuale de lectori îndeosebi pentru tineret, apariţia romanului „Mizerabilii" de Victor Hugo într-o traducere romînească, îngrijită, mi se pare că merită proporţiile unui mare eveniment literar.

N-are însemnătate că multe momente, multe aspiraţii, multe viziuni ale genialului scriitor sînt astăzi depăşite. Deşi de atunci, de la prima ediţie simultană în zece ţări şi limbi diferite, realismul critic rus ne-a învăţat cu o mai severă cercetare şi prezentare a realităţii, deşi realismul socialist sovjetic ne-a învăţat cu eroi pozitivi din altă plămadă, Jean Valjean rămîne Jean Valjean şi Gavroche rămîne Gavroche. Creaţii nemuritoare şi nu străine de realitate.

Nu mă îndoiesc că romanul străbătut de adînca şi incandescenta umanitate şi democraţie a lui Victor Hugo va îmbogăţi cugetul lectorilor ca şi acum aproape un veac cînd abia ieşise de sub tipar şi cînd la noi era numai privilegiul unui tineret cărturăresc însufleţit poate numai de un umanism utopic.

Asemenea cărţi însă nu îmbătrînesc, cum nu îmbătrîneşte de-apururi elanul tineretului de oricînd şi de oriunde spre ceva mai bun, mai omenesc. Fiecare generaţie va găsi într-un precursor altă substanţă să-şi consolideze convingerile sale, alt prilej de revizuiri ale cugetului, alte orizonturi.

„Mizerabilii" au zguduit în aproape un veac milioane de conştiinţe şi au clătinat o lume întreagă. Au pregătit — fiţi fără grijă! — au pregătit astfel schimbările ce aveau să vină şi tot vor veni — fiţi fără grijă! — chiar acolo unde întîrzie, pentru a birui meschinele şi hîdele coaliţii a exploatării, a beznelor, a cinismului, a neomeniei.

*) Cu prilejul apariţiei lucrării „Mizerabilii" **de Victor Hugo în limba romînă.**

Grădina de zarzavat

Cu mai multe luni în urmă, lîngă Şcoala pedagogică de învăţătoare din Călăraşi era un teren viran, neîngrijit. Sfatul popular al oraşului împreună cu corpul didactic al şcolii au hotărît ca acest teren să-l dea spre îngrijire şcolii pentru a-l cultiva cu legume. De îndată după această hotărîre tovarăşa profesoară de ştiinţe naturale, a început să facă schiţele parcelelor. După ce s-a topit zăpada elevele au ieşit la muncă voluntară şi astfel în orele lor libere au curăţat terenul de: cioburi, fiare vechi, pietre etc. După aceea în orele de practică agricolă, au săpat terenul şi l-au însămînţat cu: **ceapă, cartofi, fasole, mazăre şi altele.**

Acum în locul maidanului de ieri [illegible] apărut un frumos teren legumicol bin[illegible] îngrijit. Culturile au crescut şi odată c[illegible] ele şi buruienile care au fost smulse [illegible] prin muncă voluntară de elevele şcoli[illegible] care au plivit la timp terenul. Ele con[illegible] tinuă pe mai departe să îngrijească acest[illegible] culturi. De exemplu cu toate că sînt î[illegible] timpul examenelor de sfîrşit de an, totuşi în fiecare seară un grup de elev[illegible] prin rotaţie merg să ude grădina de le[illegible] gume. Şi ce mîndre sînt că acesta e[illegible] rodul muncii lor.

Corespondent
FLUEREA SILVIA

Despre unele probleme ale adunărilor utemiste

Micota Gheorghe
prim secretar al comitetului regional U.T.M. Arad

Vă aduceți aminte cu toții cît de plăcut impresionați ați fost atunci cînd ați participat la o adunare generală U.T.M. bună. Amintirea ei ați păstrat-o mult timp. Ea nu poate fi uitată. Despre asemenea adunări generale se spune pe bună dreptate că sînt o școală de educație comunistă a tineretului.

Adunarea generală este organul superior de conducere al organizației de bază. In ea se strîng la un loc, într-un singur buchet, experiența practică și cunoștințele teoretice ale tuturor utemiștilor din organizația de bază; se dezbat de la cele mai intime pînă la cele mai generale probleme din viața tineretului, aici iau cunoștință și se lămuresc mai bine utemiștii cu politica partidului nostru. Adunarea generală este forma cea mai concretă care întruchipează aproape toate trăsăturile democrației interne de organizație.

De aceea cred că în discuția publică deschisă de ziarul nostru în legătură cu înfrumusețarea și îmbogățirea în conținut a vieții de organizație, un loc deosebit trebuie să-l aibă dezbaterile în legătură cu adunările noastre generale.

In articolul de față eu nu mi-am propus nici să rezolv această problemă, și nici să epuizez subiectul. Din experiența căpătată de mine pînă acum în munca de organizație, din cele ce am observat în activitatea organizațiilor de bază din regiunea noastră, am ajuns la cîteva concluzii pe care aș vrea să le împărtășesc și celorlalți tovarăși.

In primul rînd voi vorbi despre ordinea de zi, de care este legată întreaga desfășurare a adunărilor noastre. Este limpede pentru noi toți că combativitatea și spiritul analitic în discuții, vioiciunea adunării generale depinde în mare măsură de alegerea ordinei de zi. Se întîmplă aici însă un lucru tare curios. Fără să se fi dat vreodată vreo anumită linie în această direcție, în multe organizații de bază s-a înrădăcinat obiceiul de a se repeta la infinit aceleași probleme la ordinea de zi. La fabrica textilă „30 Decembrie" spre exemplu, în adunările generale ce se țin lunar în unele organizații de secție se discută de foarte mult timp numai: planul de muncă și analiza muncii pe luna precedentă. La fel și la unele organizații de la „Flamura Roșie" din Arad etc. In ultima vreme adunările organizațiilor de bază U.T.M. din comunele Ineu și Zăbrani nu reușesc pentru că nu participă la ele nici 50 la sută dintre utemiști, iar la discuții nu se înscriu decît 2—3 tovarăși (de obicei aceeași oratori „consacrați"). Aceasta pentru că mai sînt încă tovarăși care privesc adunările generale ca un scop în sine, care cred că adunările generale trebuiesc ținute numai de dragul de a se ține, pierzînd astfel din vedere rolul profund educativ pe care trebuie ele să-l aibă.

Este lesne de înțeles că la aceste adunări generale utemiștii nu numai că nu vin cu plăcere, că nu participă cu interes, dar și cei care vin, vin numai pentru că își dau seama că sînt utemiști și au obligația să participe la adunările organizației lor. In această direcție cred că trebuie să ne fie clar un lucru: că o adunare generală nu face două parale dacă nu își propune în mod precis și clar un anumit scop politic, dacă nu țintește în ultima instanță, la rezolvarea unei anumite stări de lucruri, a unei anumite necesități practice.

In viața tineretului nostru preocuparea de căpetenie o constituie munca, învățătura.

Multe din adunările generale au la ordinea de zi tocmai asemenea probleme. Curios este însă faptul că tocmai la asemenea adunări utemiștii participă cu plictiseală lipsiți de interes. Și lucrul acesta se întîmplă pentru că aceleași probleme sînt analizate mereu sub aceeași formă plictisitoare, șablonistă. Este greu pentru utemiștii din Școala medie metalurgică să mai participe cu interes la adunările generale, cînd în fiecare lună, pe clase, pe școală, se discută sub aceeași formă „Cum decurge învățătura în clasa sau școala noastră". Și acest lucru se întîmplă pentru că le este mai comod așa membrilor comitetului organizației de bază U.T.M. decît să găsească alte forme mai vii, mai interesante de discutare a acestei probleme într-adevăr deosebit de importante pentru tineri.

Nu se poate spune însă că nu sînt și organizații de bază care au o orientare justă în alegerea ordinei de zi a adunării generale. Iată, de pildă, organizația de bază U.T.M. din cooperativa Pîncota, raionul Arad. In discuția uneia dintre adunările generale comitetul U.T.M. a pus problema bunei deserviri a cetățenilor, subliniind trăsăturile care trebuie să le aibă astăzi tînărul muncitor din comerțul de stat. Această adunare generală a decurs deosebit de viu și lucrul cel mai bun, a avut în viața și activitatea tinerilor o serie de urmări practice îmbucurătoare. Un alt exemplu îl poate constitui organizația de bază din secția Dohangia-G.A.S. „Scînteia" care a pus în discuția adunării generale problema terenurilor necultivate. Astăzi în urma acestei adunări pe aproape 2,5 ha., pămînt se întind tufe bogate de fasole.

In privința alegerii ordinei de zi se mai practică încă în unele raioane din regiunea noastră metode care duc de multe ori la înăbușirea inițiativei organizațiilor de bază. Sînt cazuri și nu rare, cînd comitetele raionale, comitetul orășenesc Arad, fixează de sus ordinea de zi pentru adunările generale din toate organizațiile de bază, le obligă să ia prea des în discuție o serie de hotărîri ale biroului regional, raional sau orășenesc, care de multe ori nu privesc toate organizațiile de bază.

Mai există și un alt obicei în unele din raioanele noastre care numai la creșterea organizațiilor de U.T.M. nu ajută. In raionul Criș spre exemplu biroul raional a dat dispoziție ca să nu se țină adunări generale în multe organizații de bază pînă cînd nu vine un tovarăș din aparatul comitetului raional. Această neîncredere în capacitatea și în însăși maturitatea organizațiilor noastre de bază nu face altceva decît să ducă la o sărăcire a muncii de organizație, la o limitare a ei numai la probleme cu un caracter mult prea general care de multe ori nu au o legătură prea mare cu specificul organizației de bază respective. Acest lucru a dat naștere însă și la o altă stare de lucruri tot atît de greșită ca și prima. A făcut ca la multe comitete de organizații de bază să se înrădăcineze practica de a nu ține adunări generale pînă ce nu vine cineva de la raion, așa cum se întîmplă în mai multe organizații de bază din raioanele Sinicolaul Mare, Lipova etc.

Cred că și în practică a venit timpul să renunțăm la tutelarea în chestiuni mărunte, la reglementarea „de sus" a fiecărui pas al organizațiilor de bază. Cred că în momentul de față este necesar să dăm o mai mare independență organizațiilor de bază, să le creem condițiile de a trăi pe propriile lor picioare, de a duce o activitate specifică locului respectiv de muncă. Fără acest lucru cred că nu putem ajunge la o înviorare a adunărilor generale, la o ridicare a nivelului lor.

Aceasta nu înseamnă însă că comitetele raionale și orășenești U.T.M. trebuie să se situieze pe poziția unor observatori pasivi. Nu. Indatoririle lor, așa după cum ne învață experiența partidului nostru și glorioasa experiență a Comsomolului constă în a ajuta concret organizațiile de bază să se orienteze just în problemele specifice locului lor de muncă, de a da un sfat tovărășesc, folositor, de a controla. Căci în aceasta constă de fapt „secretul" conducerii juste.

Fără îndoială că întocmirea unei ordine de zi, alegerea temelor care să corespundă cerințelor majorității membrilor organizației, nu este un lucru chiar atît de simplu. De aceea cred că consultarea utemiștilor în această direcție trebuie făcută neapărat și cu orice ocazie.

Un alt factor de care depinde într-o bună măsură calitatea adunărilor, nivelul politic al discuțiilor și însăși rolul educativ al adunării îl constituie referatul.

In această direcție la mulți activiști din conducerea organizațiilor de bază U.T.M. există o înțelegere confuză a noțiunii de referat.

Orice raport sau dare de seamă asupra îndeplinirii unei anumite acțiuni, orice „fițuică" plină de cifre, dar lipsită de viață — ei o numesc referat. Nu înțeleg încă faptul că într-un referat se tratează o anumită problemă sub toate aspectele ei. Spre exemplu: un referat ținut pe tema: „Aspectul moral al utemistului". Aici referatul trebuie să oglindească trăsăturile generale ale utemistului, atitudinea lui față de muncă, față de învățătură, atitudinea lui față de vîrstnici și comportarea în familie etc. Dar nici aceasta nu este suficient. Referatul trebuie să fie bazat pe un bogat material faptic din viața tineretului din organizația de bază respectivă, să răspundă la unele frămîntări și neclarități ale tinerilor. Exemple sugestive pentru referat pot fi găsite și în presă, în literatură. In aceste condiții referatul atrage după sine cele mai vii și interesante discuții. Pînă în momentul de față noi nu ne putem lăuda însă că am avut prea multe adunări generale în care să se țină asemenea referate.

Chiar și acolo unde s-au ținut referate, ele în majoritatea cazurilor au fost întocmite punîndu-se cap la cap diferite articole din ziare ceea ce a făcut ca referatele să devină generale, lipsite de interes.

Ar fi nefiresc să nu dăm dreptate utemiștilor cînd spun că se plictisesc la unele adunări generale care încep la prînz, după lăsarea lucrului, și se termină odată cu retragerea tramvaielor; adunări în care se „analizează" cîte un șir întreg de probleme la ordinea de zi. Așa s-a întîmplat la o adunare a organizației de secție țesătorie 3 și 4 din fabrica textilă „30 Decembrie"-Arad care a avut la ordinea de zi 5 puncte și după fiecare s-au făcut discuții, propuneri etc. Este clar ca bună ziua că asemenea adunări generale sînt departe de a fi folositoare, de a fi interesante.

O altă problemă care aș vrea s-o ridic în legătură cu adunările noastre generale este problema regizoratului.

Din păcate avem încă unii secretari ai organizațiilor de bază, care manifestînd neîncredere față de capacitatea de orientare a utemiștilor „regizează" adunările. Ca să nu aibă „dificultăți" și „surprize" secretarul organizației de bază U.T.M. din comuna Sînicolaul Mare, s-a învățat să pregătească din vreme un anumit număr de utemiști care în adunarea generală să poată da la timp replica cuvenită. Astfel: unul să propună prezidiul (și mai ales pe cine să propună), un altul să facă cutare și cutare propunere pentru hotărîri, iar alți cîțiva să ia cuvîntul la discuții și să spună cutare și cutare lucru.

E lesne de înțeles că asemenea adunări „regizate", în care inițiativa utemiștilor este gîtuită, împiedicată să se dezvolte, sînt departe de a-și îndeplini rolul lor de școală de educație comunistă a tineretului.

Toate acestea se soldează bineînțeles cu o serioasă lipsă de interes a utemiștilor față de adunarea generală și în ultima instanță cu o slabă participare a lor la adunări. Și atunci secretarul organizației de bază U.T.M. găsește că lucrul cel mai bun pe care-l are de făcut nu este altul decît acela de a transforma adunarea generală, așa cum s-a întîmplat nu de mult în comuna Ineu din raionul Ineu, într-un mijloc de „muștruluire" a utemiștilor, denaturînd astfel rolul și caracterul pe care trebuie să-l aibă adunările generale.

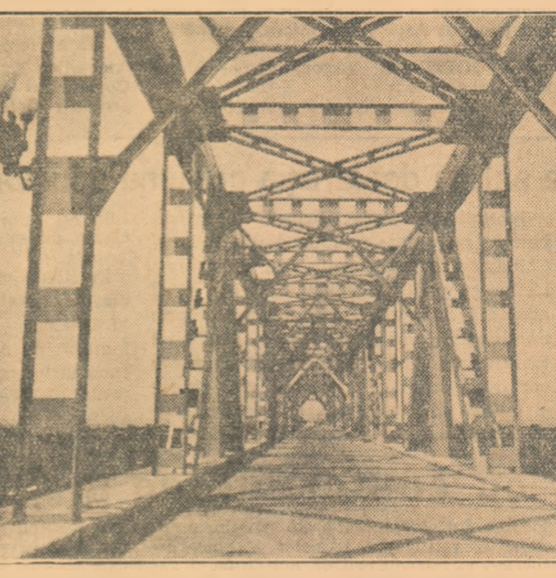
Intr-adevăr, nu este ușor să pregătești o adunare generală. Acest lucru cere o muncă intensă, o cunoaștere profundă a năzuințelor și frămîntărilor tineretului. De aceea noi putem spune că am avut într-adevăr o adunare generală bună numai atunci cînd ea a lăsat urme adînci în sufletul fiecărui utemist, cînd încă un timp îndelungat tinerii vor discuta cu aprindere problemele ridicate de adunare, cînd munca și activitatea lor va deveni mai plăcută, mai bogată în conținut.

LA CEL MAI MARE POD DIN EUROPA

CA DE LA BUCUREȘTI LA BUDAPESTA

Geografii n-au avut încă timp să treacă orășelul pe harta Romîniei. Totuși pe adresa localității Oinac sosesc zilnic numeroase scrisori din străinătate. Cînd spui din străinătate, ai în fața ochilor imaginea nesfîrșitelor cîmpii, a fluviilor ce-și poartă greoi apele, spre mări, sau se strecoară vijelios printre masive străvechi. Pînă la Oinac însă scrisorile străbat doar cîțiva kilometri, în trenurile de coletărie rapidă ce traversează în viteză bătrîna Dunăre. Aci nu se mai aud nici pufăitul dragilor, nici țăcănitul ritmic al aparatelor de nituit, nici glasurile oamenilor. E o liniște deplină ca și la Oinac, unde vîntul uscat de stepă aduce peste vilele scunde cu acoperișul verde, mirosul îmbătător al cîmpului udat de ploi. Nu-ți vine să crezi că în urmă doar cu cîteva săptămîni, s-a dat aci o luptă gigantică cu natura. Singura mărturie a încleștării dintre om și Dunăre, se arcuiește majestuos, ca o spinare de colos, pînă peste malul stîng al fluviului, cel mai mare pod din Europa.

Magistrala de oțel îți amintește de poveștile Șeherezadei. La „etajul I", așezat pe uriașe picioare de beton, ce poartă încălțări de piatră ca și cum ar avea de străbătut țări și mări, aleargă la Russe spre malul bulgar, o pereche de traverse de cale ferată. Deasupra la „etajul II" se desfășoară o alee largă, cu trotuare străjuite de lampioane albe ca niște străjeri aliniați la o paradă. Balustrada joasă, cu linii simple simetrice, completează imaginea de basm și-ți permite să te apleci și să sorbi priveliștea pe care ți-o oferă fluviul majestuos ce încearcă zadarnic prin asalturi neîntrerupte, învăluite în spumă, să ducă la vale amplasamentul uriașei construcții.

La mijlocul podului, traverse puternice își întind gîturile ca niște reptile uriașe, spre plafonul cerului, iar apoi se unesc încolăcindu-se deasupra într-o simetrie perfectă, perechi-perechi, formînd o boltă dantelată de oțel, pe care o săgetează din înălțimi, soarele. Aci este „țara nimănui". In comunicatele de război, termenul „țara nimănui" este ușor de întîlnit. Aci, se izbesc trupele năvălitoare de prima rezistență a celor invadați. Locul acesta a căpătat însă o altă semnificație. La mijlocul podului s-au întîlnit cu cîteva zile în urmă, conducătorii popoarelor romîn și bulgar — principalii făuritori ai marelui pod peste Dunăre — pentru a sărbători victoria frățească a constructorilor, pentru a mulțumi popoarelor sovietice, polon, ungar, cehoslovac, pentru nemăsuratul ajutor primit.

Pășind pe uriașul pod, simți o emoție puternică. Fiecare pilon masiv, fiecare tablier al arcadei vorbește despre actele de eroism săvîrșite de constructori, ca și despre drumul străbătut pînă în portul de pe malul stîng al Dunării. Din 6 țări, porneau zilnic convoaie de trenuri cu utilaje și materiale către șantier. Din cîmpiile Cehiei și Slovaciei, de la „Nowa-Huta" a Poloniei populare, din frumoasa Budapestă, ca și din îndepărtatele ținuturi ale Uniunii Sovietice, străbătînd văile cu trandafiri ale prietenilor bulgari, ca și din orașele însorite ale Romîniei, au sosit pe șantierul celui mai mare pod din Europa, zeci și zeci de mii de vagoane cu utilaje de construcții și cu materiale. Puse cap la cap, aceste trenuri ar forma un convoi care s-ar întinde pe o lungime de peste 800 de kilometri, cam de la București pînă la Budapesta.

De un ajutor hotărîtor a fost sprijinul primit din partea oamenilor sovietici care ne-au trimis dintre cei mai buni ingineri și 200 de vagoane cu utilaj modern.

In „țara nimănui", într-o cabină de comandă suspendată, se află dispecerul podului peste Dunăre. Cînd vase de mare tonaj solicită trecerea pe sub pod, la o simplă apăsare a unor butoane, motoare puternice intră în funcțiune, iar calea ferată se ridică făcînd loc vaselor. Uriașa construcție s-a ridicat în numai 2 ani și 3 luni; cu 7 luni înainte de termenul fixat. Ea însă nu s-a născut la semnalul unei baghete magice. Pe ea au ridicat-o oamenii.

LA 20 DE METRI SUB DUNĂRE

Nu prea înalt, dar lat în spate, cu fața sănătoasă, bronzată de soare și vînt, un tînăr stătea pe o bancă la intrarea elegantului club al locuitorilor din Oinac. Scrisoarea care sosise într-un plic ce purta ștampila poștei bulgare, îl țintuise parcă locului. Sfîrșind de citit, Ristea Nicolae zîmbi mulțumit privind undeva departe, la un punct nedefinit, așa cum arată un om cînd își aduce aminte de întîmplări deosebit de dragi lui. Cît trecuse de cînd nu-l mai văzuse pe Dimitr Penev?

Parcă ar fi fost ieri. Constructorul bulgar îl îmbrățișase pe cunoscutul chesonier romîn cu care lucrase, și stabiliseră să-și scrie. Acum, podul este terminat și s-a așternut o bună bucată de vreme peste întîmplările trecute. Dar parcă poți să le dai uitării așa ușor și mai ales celor 16 ore de la chesonul 12?

...Era în 1953. Podul își proptea picioarele în adîncul Dunării. Betonul însă nu se putea turna sub apă. Intr-o încăpere special amenajată (cheson) și așezată în apele fluviului, începeau să lucreze chesonierii. Pe măsură ce se turnau betoanele, chesonul se scufunda în apă. Pompele de la suprafață trimiteau înăuntru aer comprimat la o presiune de cîteva atmosfere.

Apele Dunării veneau mari, crescînd din oră în oră. Chesonul 12 plutea la suprafață, zdrobind asalturile valurilor care se fărîmițau într-o spumă groasă. Lucrul cerea mai ales acum un curaj deosebit și mult sînge rece. In mod normal o echipă nu poate sta mai mult de 4 ore într-un șut. Urma apoi să iasă la aer, mersul la baie, hrana suplimentară și apoi la odihnă: somn obligator. Petrache Palade își mai amintește și astăzi cum într-una din zile a fost oprit să coboare în adînc de către medic, pentru că nu era odihnit. Cu medicii nu te poți juca. Nu respecți condițiile de securitate a sănătății, nu intri în schimb. Ristea s-a gîndit la toate acestea. Lucrînd în mod normal, n-ar fi reușit să coboare chesonul în 16 ore sub apă. Era imposibil. Și totuși...

Presiunea era constantă: 2 atmosfere. O toropeală ușoară îi cuprindea pe oameni. Ristea hotărî să se lucreze cu schimbul în cheson: un singur sau cel mult doi oameni în adînc.

La zeci de metri sub apă oamenii au muncit calm, fără să dea înapoi. Acolo s-au petrecut scene de eroism de nedescris. Chesonierii ieșeau la suprafață, se odihneau și îndată intrau înapoi. Chesonul se afunda încet în Dunăre. După 16 ore apele curgeau lin deasupra locului unde staționase chesonul: începea lupta cu fundul Dunării.

Partea de jos a chesonului era desfăcută. Se vedea pămîntul. Apa însă nu năvălea. Presiunea de peste două atmosfere o oprea. Hidromonitoarele săpau în mîl și pilonul podului se afunda.

De odată chesonul începu să se aplece amenințător. Era oare o greșeală de calcul? Dacă mai continua așa, catastrofa nu putea fi evitată. Lucrau în apă aproape pînă la genunchi. O singură întrerupere a presiunii, chiar de cîteva clipe, făcea ca apa din fundul fluviului, să svîcnească sălbatic în sus. Colțul de pămînt care cu jumătate de oră în urmă se mai vedea, era acum undeva sub apă. Chesonierul Smărăndoiu nu îndrăznea să mai coboare. Atunci Ristea intră primul în cheson. Controla siguranța muncii și se apucă de lucru. Chesonul se aplecase deoarece la un colț dăduse de o piatră, care nu-i permitea coborîrea. După Ristea au intrat și ceilalți. Piatra a fost dată în lături, forajul a continuat. Este ușor de scris această propozițiune. Este însă imposibil de descris toată măreția acestui conținut. La zeci de metri sub Dunăre, la o presiune atmosferică ridicată, trei oameni deschid drum piciorului de beton, explorînd pămînturi pe care n-a mai pășit nimenea de milioane de ani.

Această bucurie nu o poate încerca oricine. Și poate că nici Ristea n-ar fi simțit-o dacă prietenul său, inginerul sovietic Jitnic nu i-ar fi arătat toată frumusețea muncii de chesonier.

Pe șantier a lucrat printre sutele de constructori și bătrînul meșter Radu Gheorghe. Podul peste Dunăre este al 97-lea pod la a cărei construire ia parte bătrînul meșter. Dar niciodată în cei peste 30 de ani de lucru la poduri sub regim capitalist (1913—1944), meșterul Radu Gheorghe n-a mai auzit ca unui tînăr de douăzeci și ceva de ani, să i se încredințeze răspunderea pe care a avut-o Ristea Nicolae.

Mecanicul chesonier însă și-a îndeplinit strălucit misiunea pe care a avut-o la 20 de metri sub Dunăre. Pe pieptul său strălucește astăzi „Ordinul Muncii" clasa I-a, al Patriei sale, și înalta distincție ce i-a fost conferită de către R. P. Bulgaria, „Steagul Roșu al Muncii".

VIN APELE

Noul buletin hidrologic nu prevestea nimic bun. Pînă și acei care cu cîteva ore în urmă susțineau morțiș că nu este nici un pericol, că ei cunosc Dunărea din bătrîni, se întrebau neliniștiți: Cît vom mai sta pe insulă?

Apele creșteau amenințător. Fluviul de obicei liniștit, era furios. Valurile se repezeau scrîșnind ca scăpate din lanțuri asupra țărmului, iar vuietul lor turbat acoperea adesea huruitul strungurilor. Neliniștiți, oamenii își înălțau din cînd în cînd privirile căutînd să ghicească cu cît au mai crescut apele.

Dunărea înghițea lacomă șuvoaicle de apă ce-i scoborau în întîmpinare din munții încărcați de zăpezi, rostogolindu-se peste maluri. Era o primăvară neobișnuită.

Situată în apropiere, insula Mocanu servea drept poziție înaintată a constructorilor podului în lupta cu fluviul. Aci se găseau atelierele mecanice, fabricile de beton, dormitoarele și un numeros utilaj greu.

Buletinul hidrologic anunța o masivă creștere a apelor. Direcția șantierului răspunse cu un plan urgent de evacuare. Fabricile de beton care lucraseră neîntrerupt zi și noapte, se opriseră pentru întiia oară în decurs de luni și luni. Incepea părăsirea insulei. Oamenii se mișcau grăbiți închiși la față, dar nu abătuți. Mașinile încărcau în grabă saci cu ciment, paturi și dulapuri cu cărți. Podul provizoriu cu țărmul, troznea sub roțile mașinilor ce alergau speriate, scrîșnind dureros la această priveliște de parcă ar fi vrut să-i asigure pe oameni: „Mai stați n-aveți nici o grijă, voi rezista pînă la capăt asaltului Dunării". Dar constructorii nici nu băgau în seamă aceste promisiuni. Apele Dunării creșteau, creșteau mereu... 5 m. peste nivel... 5 metri și un sfert... 5 metri jumătate... Apele veneau din ce în ce mai mari.

Secția ateliere mecanice lucra mai departe ca și cum nici nu s-ar fi știut ce-i afară. Comanda de piese pentru contrașine era așteptată ca pîinea caldă pe marele pod.

Peste mugetul înfricoșător al valurilor care se năpustiseră de-acuma asupra insulei, spre cerul mohorît de martie răsunase cuvîntul mecanicilor: „Vom pleca cînd ultima piesă va fi gata".

Nopțile deveniră pentru constructorii de pe insulă zile, iar zilele nu se deosebeau cu nimic de nopți, în afară de faptul că atunci se găseau mereu mai mulți oameni care cereau ca un drept sfînt al lor, să fie lăsați să lucreze mai departe după alte 18—20 ore de lucru.

Evacuarea insulei se terminase. Singurele mașini care mai treceau acum micul podeț, erau acelea care aduceau stocuri de piese confecționate cu o jumătate de oră în urmă. Ele se întorceau înapoi cu o prețioasă încărcătură: „Salutul betoniștilor, al podarilor, al chesonierilor către eroicii lor tovarăși care luptau cu valurile fluviului ce amenința să acopere totul.

Și apele creșteau mereu:
5,30 m... 6 m... 6,30 m...

Brigăzile utemiste de lăcătuși ale lui Năstase Ion și Barbu Petre își îndepliniseră planul și lucrau pentru alții.

Pandele Constantin căruia tinerii lăcătuși îi spuneau nene Pandele, nu pentru că ar fi fost mult mai în vîrstă decît ei ci, pentru că era comunist, începuse construirea unor sănii uriașe pe care ceilalți le priveau mirați: „Unde vrei să mergi cu ele cînd în curînd totul va fi acoperit de valurile Dunării — spuneau ei. Sau poate vrei să le duci dincolo — adăugau ironic". Tocmai într-acolo plănuia să ducă Pandele săniile. Dar pînă atunci apele au crescut din nou inundînd complet unele țărmuri ale insulei Mocanu.

Buletinul hidrologic indica:
6,30 m... 6,70 m... 7 m...

Podețul — singura legătură care mai rămăsese cu țărmul se zguduia ca izbit de un berbece de piatră sub loviturile Dunării, care părea ieșită din minți.

Conducerea șantierului hotărî evacuarea completă a insulei. Dar în loc de constructori în prima mașină, sosise pe țărm un nou transport de piese. Victorie! Erau ultimele. Lucrările de piese pentru contrașine erau isprăvite. Rămînea acum de transportat mașinile grele. Dar cum? Terenul era complet desfundat, iar mașinile s-ar fi împotmolit. Pînă să le scoată din mîl, podul s-ar fi dat peste cap...

Oamenii aproape plîngeau de necaz la gîndul că trebuiau să se despartă de dragele lor mașini cu care înfruntaseră tot greul, alături de care simțiseră tot sbuciumul, acelor zile.

Atunci Pandele împreună cu șeful mecanic Șiptoreanu aduseră săniile și arătară oamenilor cum să suie mașinile-unelte deasupra.

In ziua de 15 martie 1953 — apele Dunării se ridicaseră brusc la 8 m. Fluviul se repezise într-un sprint final asupra insulei Mocanu. El mătură totul în calea sa intrînd prin cele cîteva cabane ale mecanicilor și se năpusti apoi setos de răzbunare spre podeț. Strîns ca într-un clește necruțător, podețul gemu scurt și veni peste cap, scufundîndu-se în valuri. Orice legătură cu insula Mocanu era de-acum tăiată.

...Pe țărmul unde abia ajunseseră, mecanicii priveau cum talazurile se hîrjoneau deasupra locului de unde plecaseră cu mai puțin de o jumătate de oră. Intregul utilaj era salvat. Pe cele cîteva tabliere de oțel care căzuseră în apă, scafandrii aveau să le scoată peste puțin timp. Dunărea pusese stăpînire vremelnic pe insulă. Dar oamenii aveau să se întoarcă peste cîteva săptămîni înapoi.

STEAGUL A TRECUT PE CELĂLALT MAL

Soarele poleia întinderea nesfîrșită a apelor, înegrind spinările și brațele oamenilor, storcînd broboane grele de sudoare și încingînd piatra și fierul de parcă ar fi fost ținute în foc. „Luna lui cuptor" își justifica bine numele.

Sunînd prelung, dogit, un cuter înainta greoi spre malul romînesc, atrăgînd atenția micilor ambarcațiuni că ar fi fost cazul să se dea laoparte din calea lui. Acostînd la țărm, nuca plutitoare mai slobozi un număr de chemări la fel de răgușite și încremeni. Pe mal săriră sprinteni un grup de constructori bulgari. Apoi cineva de pe vas le întinse cu grijă o bucată roșie de mătase cu inscripții aurite. Peste cîteva ore, în frumoasa sală de festivități din orașul constructorilor, la Oinac, delegația constructorilor bulgari înmînă fraților romîni steagul întrecerii pe luna trecută, felicitîndu-i. Bulgarii au promis atunci că vor lua steagul înapoi. Romînii și-au sumecat mai sus mînecile cămășilor și s-au pus mai vîrtos pe treabă. A mai trecut o lună și steagul a rămas mai departe pe malul stîng. Dar în septembrie un alt cuter s-a desprins de țărm și s-a îndreptat pe malul drept. De 5 ori steagul a pășit pe malul stîng și tot de atîtea ori a călătorit spre malul drept.

Steagul întrecerii frățești între malul stîng și malul drept al Dunării, a devenit astăzi o piesă a viitorului muzeu al prieteniei romîno-bulgare. Și poate că nu va trece multă vreme cînd străbătînd majestuoasa șosea a podului, în „țara nimănui", veți zări din fuga mașinii sau a trenului, în dosul unui cristal masiv într-o cupolă aurită, steagul purpuriu care a călătorit de 10 ori peste Dunăre fără nici un pașaport.

MARCEL ZONIS

Bucuria de a fi corespondent

Era în toamna anului 1952. Utemiștii și în general toți elevii din clasa noastră a II-a B, munceau tot mai mult pentru a obține rezultate bune la învățătură, pentru a deveni oameni cu o înaltă calificare profesională. Cu toții doream să fim fruntași la învățătură. Colectivul clasei întîmpina însă multe greutăți în atingerea acestui scop, din cauza cîtorva colegi. De pildă utemistul Troacă Vasile, lipsea de la cursuri, nu învăța și vă închipuiți, desigur, lua calificative proaste. Cu tot ajutorul primit din partea noastră și al tovarășilor profesori nu se îndrepta. Atunci m-am hotărît să scriu despre el la „Scînteia tineretului".

După ce am redactat articolul, după părerea mea bun, l-am expediat redacției. Ardeam de nerăbdare, eram tot timpul neliniștit, voiam să aflu ce părere au tovarășii de la redacție despre articolul meu. Cu cît treceau zilele și-mi aminteam ce am scris nu-mi mai făcea impresia că scrisoarea mea era chiar așa de reușită.

După un timp am primit răspunsul de la ziar. Am aflat că scrisoarea mea, a avut unele părți bune dar și unele scăderi din cauza cărora nu a putut fi publicată. Totodată am primit de la „Scînteia tineretului" un îndrumar, plicuri și invitație de a continua să scriu.

Deși s-ar putea ca unora să li se pară ciudat, eu nu m-am descurajat. Dimpotrivă m-am hotărît să trimit redacției alte corespondențe, mai interesante, mai pline de conținut. Pentru fiecare scrisoare mă pregăteam cu grijă culegînd datele cele mai interesante, făcîndu-mi un plan. Cea de a doua scrisoare a fost publicată. Aceasta mi-a dovedit că sîrguința mea nu a fost în zadar. In ziua de 5 mai 1953 tinerii din diferite colțuri ale țării au citit în ziar despre felul cum se pregăteau colegii mei pentru examene.

Nici nu vă închipuiți cît de bucuros am fost. Citeam pe figurile tovarășilor mei mulțumirea că succesele lor le sînt acum cunoscute și altor tineri și că sînt hotărîți să muncească cu mai multă rîvnă.

Faptul că am contribuit la mulțumirea lor, că am popularizat succesele tovarășilor mei și poate că în alt colț de țară alți elevi ne iau de exemplu, m-a făcut să simt cu adevărat cîtă satisfacție îți poate aduce activitatea de corespondent de presă.

De atunci am început să scriu regulat. O bună parte din materialele trimise de mine au și fost publicate. Astfel au apărut în „Scînteia tineretului" corespondențe în care povesteam despre munca voluntară pe care am făcut-o noi pentru a amenaja un stadion (aceasta în cinstea celui de al IV-lea Festival Mondial al Tineretului care a avut loc în București), despre munca tinerilor de la magazinul „Universal" din Craiova, despre „Librăria tineretului" din acest oraș și altele.

In fiecare dintre aceste scrisori m-am străduit să tratez problemele cele mai actuale, să prind esențialul, să adun date concrete. Sprijinul efectiv primit de la redacție m-a ajutat să îmbunătățesc necontenit calitatea corespondențelor mele. Am început să citesc în afară de „Scînteia tineretului", la care sînt abonat și alte ziare, reviste, broșuri, cărți de literatură.

Lectura m-a ajutat să capăt noi și noi cunoștințe din diferite domenii.

Activitatea mea însă nu s-a limitat numai la atît. Cînd mi-am dat seama că de acum am căpătat oarecare experiență, m-am hotărît să antrenez și pe alți tineri. Astfel, i-am îndemnat pe tinerii Eremia Constantin și Chitez Dorin să se adreseze ziarului cu problemele care-i frămîntă, despre activitatea din cadrul școlii. Ei sînt dintr-o comună din această regiune și le-am propus ca de cîte ori merg pe acasă să scrie ziarului despre viața, munca și preocupările consătenilor lor.

Uneori, am lucrat corespondențe împreună cu colegul meu Roventa Nicolae. Am observat atunci că materialul era mai bun. Eu îl ajutam în ceea ce privește forma materialului, iar de la el am învățat multe alte lucruri noi. Colaborarea noastră a dat roade frumoase, și o vom continua.

Dragi cititori, am scris aceste rînduri pentru a stîrni în inimile fiecăruia dintre voi dorința de a deveni corespondent de presă. Oricare tînăr cinstit va găsi în colțul de patrie, unde trăiește, ce să scrie ziarului, și va avea astfel aceeași satisfacție morală ca și mine, citind în paginile „Scînteii tineretului" realizările tinerilor lui tovarăși, iar dedesubt semnătura lui.

Corespondent
ION RIZOIU
elev anul III B. Școala medie tehnică de centrale electrice Craiova

Vor să obțină chitanța nr. 1

Membrii gospodăriei agricole colective „1 Mai" din comuna Maglavit, raionul Calafat au terminat secerișul pe cele 5 ha. cultivate cu orz de toamnă și 10 ha. cu rapiță.

Fruntași în aceste lucrări sînt colectiviștii din brigada II-a de cîmp, condusă de utemista Sanda Urziceanu, care au lucrat în aceste zile cu multă însuflețire, recoltînd orzul și rapița de pe mari suprafețe.

Imediat după terminarea secerișului, colectiviștii din comuna Maglavit au început treierișul rapiței și orzului recoltat. Ei sînt hotărîți ca în zilele următoare să predea statului cotele de orz și rapiță pe anul 1954 pentru a primi chitanța nr. 1.

Concurs de piese într-un act

Cu ocazia celei de a 10-a aniversări a eliberării patriei noastre de către glorioasa Armată Sovietică, Ministerul Culturii și Consiliul Central al Sindicatelor instituie premii anuale pentru crearea de piese de teatru într-un act.

Se vor acorda următoarele premii: 3 premii cl. I-a a lei 8.000; 3 premii cl. II-a a lei 5.000 și 3 premii cl. III-a a lei 3.000.

Scriitorii profesioniști și amatori care vor participa la acest concurs vor depune lucrările la Casa centrală a creației populare pînă la data de 15 august 1954.

Informații se pot cere la Casa centrală a creației populare, Splaiul Unirii nr. 1, zilnic între orele 14 și 15, telefon: 6.21.35.

Informații

Marți a părăsit Capitala Luigi Grassi, secretar al Federației Sindicale Mondiale, care a participat la lucrările celei de a 4-a sesiuni a Comitetului Administrativ al Uniunii Internaționale a Sindicatelor muncitorilor din industria alimentară, care a avut loc între 26 și 28 iunie la București.

★

In zilele de 2, 3 și 4 iulie va avea loc în aula Bibliotecii centrale universitare din Calea Victoriei nr. 88, plenara a II-a a Uniunii arhitecților din R.P.R.

Plenara va avea tema „Locuințe în clădiri cu puține etaje".

In ziua de 28 iunie a fost deschisă la Casa arhitectului din str. Episcopiei nr. 9 o expoziție cu o temă asemănătoare care cuprinde planuri, fotografii și exponate.

(Agerpres)

Se întărește solidaritatea popoarelor Asiei în lupta pentru pace

Declarația comună a primilor miniștri ai R. P. Chineze și ai Uniunii Birmane

PEKIN 30 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 29 iunie la Rangoon, Ciu En-lai, Premierul Consiliului Administrativ de Stat al R. P. Chineze, și U Nu, primul ministru al Uniunii Birmane, au dat publicității următoarea declarație comună:

„I. La invitația primului ministru al Uniunii Birmane, U Nu, Premierul Republicii Populare Chineze, Ciu En-lai, fiind în drum de la Geneva spre Pekin, a vizitat capitala Uniunii Birmane — Rangoon, unde a stat două zile. In acest răstimp, cei doi prim-miniștri au discutat in mod liber și sincer problemele care prezintă un interes comun pentru cele două țări.

II. Cei doi prim-miniștri își reafirmă poziția că vor face tot ce le va sta în putință pentru menținerea păcii în întreaga lume și îndeosebi în Asia de sud-est. Ei își exprimă speranța că problema restabilirii păcii în Indochina, care se discută la Geneva, va fi rezolvată în mod satisfăcător.

III. In privința principiilor care, potrivit acordului dintre China și India, stau la baza relațiilor reciproce dintre aceste două țări și anume:

1. Respectarea reciprocă a integrității teritoriale și a suveranității,
2. neagresiune,
3. neamestecul reciproc in afacerile interne,
4. egalitate și avantaje reciproce,
5. coexistență pașnică,

prim-miniștrii au căzut de acord că aceste principii trebuie să fie principii fundamentale și pentru relațiile reciproce dintre China și Birmania. Dacă aceste principii vor fi respectate de toate țările, coexistența pașnică a țărilor avînd sisteme sociale diferite va fi asigurată, iar amenințarea și primejdia agresiunii și amestecul în afacerile interne vor ceda locul sentimentului de securitate și încredere reciprocă.

IV. Prim-miniștrii reafirmă că poporul oricărei țări trebuie să aibă dreptul să-și aleagă propriul sistem de stat și mod de viață, fără amestecul altor națiuni. Revoluția nu poate fi exportată; totodată, nu se poate îngădui încălcarea din afară a voinței generale exprimate de poporul oricărei țări.

V. Prim-miniștrii au căzut de acord ca țările lor să mențină un contact strîns pentru a întări în viitor colaborarea prietenească dintre ele.

Tratativele s-au desfășurat într-o atmosferă din cele mai prietenești și cordiale.

Cei doi prim-miniștri apreciază mult actualul prilej de a se intilni și consideră că această intilnire va servi cauzei păcii".

Recepție în cinstea premierului R. P. Chineze, Ciu En-lai

RANGOON 30 (Agerpres). — China Nouă transmite: La 29 iunie ambasadorul Republicii Populare Chineze în Birmania, Iao Ciun-min, a oferit la ambasada chineză din Rangoon o recepție în cinstea premierului R. P. Chineze, Ciu En-lai.

La recepție au luat parte U Nu, primul ministru al Birmaniei; Sao Shwe Thaike, președintele Camerei naționalităților; U Myint Thein, președintele Curții supreme; miniștri și ofițeri superiori din forțele armate ale Birmaniei

Declarația lui Ciu En-lai înainte de a pleca din Birmania

RANGOON 30 (Agerpres). — Inainte de a părăsi capitala Birmaniei, Rangoon, în drum spre R.P. Chineză, premierul Consiliului Administrativ de Stat al R.P. Chineze, Ciu En-lai, a făcut o scurtă declarație

Premierul R.P. Chineze a declarat: „Convorbirile chino-birmane care s-au desfășurat în cursul ultimelor două zile au fost fructuoase". Ciu En-lai a afirmat în continuare că este convins că „spiritul înțelegerii mutuale și al prieteniei în care s-au desfășurat aceste convorbiri, vor contribui atît la strîngerea relațiilor dintre China și Birmania, cît și la realizarea păcii în Asia și în întreaga lume".

★

RANGOON 30 (Agerpres). — China nouă transmite:

Ciu En-lai, premierul Republicii Populare Chineze, a părăsit Rangoon-ul plecînd spre Pekin în seara zilei de 29 iunie.

Pe aeroport, Ciu En-lai a fost însoțit de U Nu, primul ministru al Birmaniei, U Kion Nein, ministrul ad-interim al Afacerilor Externe, Takin, ministru al Comerțului, și de alți miniștri și reprezentanți diplomatici.

Partidul Comunist din India salută declarația comună a lui Ciu En-lai și Nehru

DELHI 30 (Agerpres). — China Nouă transmite: Ziarul „Hindustan Standard", relatează că Biroul Politic al Partidului Comunist din India a dat publicității următoarea declarație în care salută declarația comună a premierilor Ciu En-lai și Jawaharlal Nehru:

„Partidul Comunist salută declarația comună dată publicității de prim miniștrii indian și chinez, la sfîrșitul consfătuirilor lor de la Delhi.

Subliniind cele cinci principii care trebuie să guverneze relațiile dintre India și China, această declarație este în contrast izbitor cu politica de amenințări și bluff adoptată de imperialiștii americani prin intermediul lui John Foster Dulles și Eisenhower. Toți acei care iubesc pacea vor fi de acord cu prim miniștrii chinez și indian că aceste principii sint aplicabile nu numai relațiilor dintre India și China, dar și tuturor problemelor internaționale.

Partidul Comunist cheamă popoarele Indiei și organizațiile lor să se alăture puternicii mișcări de sprijinire a principiilor indicate de cei doi prim miniștri in declarația lor comună, pentru a combate in mod eficace planurile imperialiștilor in Asia".

In legătură cu conferința de la Geneva

GENEVA 30 (Agerpres). TASS transmite: După cum s-a aflat, în ședința restrînsă din 29 iunie a celor nouă delegații s-au discutat probleme legate de controlul asupra respectării acordului cu privire la încetarea focului în Indochina.

La ședință a luat cuvîntul reprezentantul delegației Republicii Democrate Vietnam. El a făcut observații în problemele referitoare la organizarea controlului și a supravegherii îndeplinirii condițiilor acordului cu privire la încetarea ostilităților în Indochina. Reprezentantul delegației R. D. Vietnam a arătat că în problema privitoare la obiectul controlului nu există divergențe serioase între delegații, îndeosebi între propunerile delegației U.R.S.S. din 14 iunie și propunerile delegației franceze prezentate la 25 iunie. Propunerile delegației sovietice din 14 iunie, a spus el, pot servi ca bază pentru elaborarea unei hotărîri acceptabile pentru delegații în problema supravegherii și controlului. Referindu-se la problema organizării controlului, reprezentantul delegației R. D. Vietnam a subliniat că principiul respectării suveranității statelor interesate este un principiu extrem de important, care nu trebuie scăpat nici odată din vedere la examinarea problemei controlului.

Un alt principiu important, a arătat reprezentantul delegației R. D. Vietnam este caracterul indivizibil al păcii, și, prin urmare, controlul și garanția acestei păci pe teritoriul întregii Indochine, deoarece în toate cele trei state ale Indochinei se ivesc aceleași probleme fundamentale în legătură cu realizarea păcii cum sînt, de pildă, încetarea focului, dizlocarea forțelor armate ale părților beligerante, retragerea trupelor străine, interzicerea introducerii de noi trupe și armamente, schimbul de prizonieri de război și de persoane civile internate. Pe de altă parte, securitatea unuia dintre cele trei state este legată de securitatea celorlalte două state.

Vorbind despre organizarea controlului, reprezentantul delegației R. D. Vietnam a subliniat că între punctele de vedere cu privire la această problemă din propunerile delegației U.R.S.S. din 14 iunie și ale delegației franceze din 25 iunie există o mare apropiere. Punctul principal al acestei probleme este recunoașterea faptului că îndeplinirea acordului revine părților beligerante și, in acest fel, comisia mixtă formată din reprezentanți ai părților beligerante va trebui să poarte principala răspundere pentru îndeplinirea justă a acordului. Comisia mixtă rezolvă chestiunile pe calea tratativelor între părți și numai în cazul cînd aceste tratative nu dau rezultate pozitive, ea se adresează comisiei statelor neutre.

Comisia statelor neutre are alte atribuții. Ea nu este un organ executiv, ci un organ de supraveghere. Ea face recomandări părților direct sau prin intermediul comisiei mixte.

Intre comisia mixtă și comisia statelor neutre nu există relații de subordonare. Relațiile dintre ele sînt relații de colaborare și coordonare.

Reprezentantul delegației R. D. Vietnam a subliniat în încheiere că conferința dispune de pe acum de elementele principale pentru discutarea concretă a problemelor fundamentale legate de control, pentru a ajunge în principiu la un acord cu privire la aceste probleme, după care ele vor putea fi transferate spre studiere unei comisii de experți, a cărei constituire a fost propusă de delegația sovietică.

După cum s-a aflat, reprezentantul delegației S.U.A. a continuat să afirme fără temei și în ședința din 29 iunie că controlul internațional nu poate fi efectiv decît în cazul cînd va fi înfăptuit sub egida O.N.U. sau de către țările care au participat la conferința de la Colombo.

Cuvîntarea reprezentantului Cambodgiei a dovedit că el nu renunță la încercările sale neîntemeiate de a diviza problema indochineză în trei probleme separate.

Se anunță că reprezentantul delegației Franței a relevat eforturile depuse de delegația R. D. Vietnam în problema coordonării punctelor de vedere ale delegațiilor sovietică și franceză referitoare la problema controlului și supravegherii asupra îndeplinirii condițiilor acordului cu privire la încetarea ostilităților din Indochina. Paralel cu aceasta, el a obiectat împotriva învestirii comisiilor mixte cu funcții de control asupra îndeplinirii condițiilor acordului. După părerea delegației Franței, comisiile mixte trebuie să fie organe executive, iar funcțiile de control trebuie să fie atribuite comisiei statelor neutre. El a insistat în continuare ca hotărîrile comisiei statelor neutre să aibă un caracter obligatoriu pentru cele două părți participante la acordul cu privire la încetarea ostilităților din Indochina.

Următoarea ședință restrînsă a celor nouă delegații va avea loc la 2 iulie.

Populația R. D. Germane a participat cu entuziasm la referendumul popular

BERLIN 30 (Agerpres). — A.D.N. transmite: De trei zile se desfășoară în Republica Democrată Germană referendumul popular in problema „Pentru un tratat de pace și retragerea trupelor de ocupație sau pentru tratatul cu privire la „comunitatea defensivă europeană", și „tratatul general" și staționarea trupelor de ocupație pe termen de 50 ani ?".

Presa democrată germană scrie despre entuziasta participare la referendum a populației. Incă spre jumătatea celei de a doua zile de votare se terminase complet votarea in 1833 comune, unde au participat la vot 100 la sută din cetățenii înscriși în liste. S-a terminat votarea într-o serie de circumscripții electorale din raionul berlinez Weisensee — unde de asemenea au participat la vot 100 la sută din cei înregistrați pe liste.

Pînă la ora 12, în ziua de 28 iunie votaseră — într-o serie de raioane din districtul Halle — 99,3 la sută din cetățenii înscriși în listele electorale; în unele raioane din districtul Frankfurt pe Oder — 98,8 la sută; in raioanele districtuale Potsdam și Schwerin — 98,6 la sută; în multe raioane din districtele Brandemburg, Erfurt, Rostock, Kottbus și Gera — între 96 la sută și 98 la sută ș.a.m.d.

Participarea activă la vot a populației Republicii Democrate Germane dovedește sprijinirea unanimă de către populație a politicii de pace și unificare a Germaniei pe o bază democratică dusă de guvernul muncitoresc țărănesc al R.D. Germane.

—•—

W. Churchill și A. Eden au sosit la Ottawa

OTTAWA 30 (Agerpres). — Marți după amiază, primul ministru britanic Churchill, și ministrul afacerilor externe Eden, au sosit la Ottawa venind de la Washington.

Cei doi miniștri britanici vor avea în cursul zilei de miercuri o serie de întrevederi cu Saint-Laurent, șeful guvernului canadian, și Lester Pearson, ministrul afacerilor externe al Canadei, în cadrul cărora vor fi luate în discuție o serie de probleme privind „comunitatea defensivă europeană", Asia de sud-est și convocarea în viitorul apropiat a unei conferințe a țărilor Commonwealth-ului.

—•—

Evenimentele din Guatemala

LONDRA 30 (Agerpres). — TASS transmite: Potrivit știrilor sosite din Guatemala-City, colonelul Carlos Diaz, care și-a asumat funcțiile de președinte al Guatemalei după demiterea lui Arbenz, a fost arestat după formarea noului guvern.

Din informațiile agențiilor și presei străine reiese că Diaz a jucat rolul unui „intermediar" în jocul inspiratorilor agresiunii împotriva poporului guatemalez.

★

NEW YORK 30 (Agerpres). — TASS transmite: După cum se anunță din Guatemala-City, junta militară condusă de colonelul Monzon, care a pus mîna pe putere în dimineața zilei de 29 iunie a dizolvat Adunarea Națională și a declarat că este gata să înceapă tratative cu căpetenia intervenționiștilor, Armas. Monzon a dat dispoziția să fie arestați toți membrii Partidului Muncii, a suprimat ziarul „Tribuna Popular", organ al Partidului Muncii din Guatemala și a pus sub paza armatei sediul acestui partid. Fortuny, conducătorul Partidului Muncii, s-a refugiat la ambasada Argentinei.

★

NEW YORK 30 (Agerpres). — După cum anunță agențiile americane de presă, junta militară a lui Monzon, care a acaparat puterea în Guatemala, a încheiat prin intermediul reprezentanților Organizației statelor americane (organ cu ajutorul căruia S.U.A. duc politica lor în America Latină) un acord cu căpetenia detașamentelor intervenționiste, Armas, cu privire la încetarea focului și și-a exprimat intenția de a iniția „tratative de pace cu Armas".

După cum arată agenția Associated Press, Armas a declarat că el va consimți numai la o capitulare necondiționată.

Salutul C. C. al P. C. U. S. și Consiliului de Miniștri al U.R.S.S.

adresat Congresului împuterniciților cooperației de consum din Uniunea Sovietică

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. salută fierbinte cel de al IV-lea Congres al împuterniciților cooperației de consum din U.R.S.S. și prin congres pe toți membrii cooperației de consum sovietice.

Cooperația de consum sovietică a ajutat totdeauna în mod activ Partidul Comunist și Guvernul în opera de construire a socialismului în țara noastră, în lărgirea legăturilor economice dintre oraș și sat, în dezvoltarea și consolidarea comerțului sovietic, contribuind prin aceasta la întărirea alianței dintre clasa muncitoare și țărănime, la ridicarea bunăstării materiale și a nivelului cultural al poporului sovietic.

In prezent, cînd poporul sovietic luptă cu succes pentru înflorirea continuă a economiei și culturii țării noastre, pentru un avînt considerabil al agriculturii și pentru ridicarea nivelului de asigurare a populației cu toate mărfurile de consum popular, crește și mai mult rolul cooperației de consum — principala organizație comercială de la sate. Prima obligație a organizațiilor cooperatiste este grija de zi cu zi pentru satisfacerea cît mai deplină a nevoilor colhoznicilor, intelectualității sătești, muncitorilor de la sovhozuri și S.M.T.-uri în ce privește mărfurile de consum popular și ale colhozurilor în ce privește mărfurile destinate a deservi nevoile producției și gospodărești. Principala sarcină a lucrătorilor din cooperația de consum este ca în cel mai scurt timp să îmbunătățească radical comerțul cooperatist și să asigure vînzarea neîntreruptă a tuturor mărfurilor necesare populației în fiecare raion sătesc, să lupte pentru ridicarea pe toate căile a calității mărfurilor, destinate satelor, să dezvolte mai larg rețeaua întreprinderilor de alimentație publică și să îmbunătățească munca lor. Lucrătorii din cooperația de consum trebuie să acorde o atenție deosebită satisfacerii prin toate mijloacele a nevoilor crescînde ale populației sătești în ce privește mărfurile cu destinație culturală și îmbunătățirii comerțului cu cărți.

Creșterea continuă și sistematică a producției agricole impune imperios tuturor organizațiilor cooperatiste să îmbunătățească radical organizarea colectărilor și achiziționărilor de produse și materii prime agricole. Sarcina urgentă a cooperativelor de consum este să ajute prin toate mijloacele colhozurile și pe toți colhoznicii în desfacerea producției lor și prin aceasta să facă posibilă creșterea continuă a tuturor ramurilor agriculturii și ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii. Este necesar să se folosească mai din plin posibilitățile uriașe de atragere a unor noi resurse alimentare pentru satisfacerea necesităților crescînde ale populației orășenești.

Datoria patriotică a lucrătorilor din cooperația de consum este să înlăture cît mai grabnic lipsurile serioase existente în munca organizațiilor cooperatiste, să ridice considerabil nivelul de deservire a populației sătești, să manifeste o atitudine plină de atenție față de cererile și nevoile oamenilor muncii, să desăvîrșească fără încetare aparatul comercial, să educe cadrele cooperatiste în spiritul slujirii cu devotament a poporului, al respectării neabătute a disciplinei de stat și al netoleranței față de lipsuri.

Organizațiile cooperatiste trebuie să respecte cu strictețe principiile democrației cooperatiste, să înlăture cu hotărîre din munca lor metodele de conducere cancelaristo-birocratice, să întărească permanent legăturile sale cu oamenii muncii, să atragă pe scară mai largă masele de cooperatori pentru a participa la viața cooperației, luptînd prin toate mijloacele pentru stimularea spiritului lor de inițiativă și a activității lor în conducerea și controlul asupra activității organizațiilor cooperației de consum.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice și Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. își exprimă încrederea fermă că cooperația de consum se va achita cu cinste de sarcinile ce-i revin, va ajuta și mai activ Partidul și Guvernul în ridicarea continuă a bunăstării și a culturii poporului nostru, în lupta pentru construirea societății comuniste.

Comitetul Central al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice
Consiliul de Miniștri al U.R.S.S.

★ ★

MOSCOVA (Agerpres). — TASS transmite: La 29 iunie, s-a deschis la Moscova cel de al 4-lea Congres al împuterniciților cooperației de consum din Uniunea Sovietică. La Congres participă delegați reprezentînd 33 milioane de membri ai cooperativelor din U.R.S.S.

Raportul de activitate a fost prezentat de Ivan Hohlov, președintele conducerii Uniunii Centrale a Cooperativelor din Uniunea Sovietică.

Participanții la Congres au ascultat de asemenea raportul Comisiei de revizie a Uniunii Centrale a cooperativelor din Uniunea Sovietică.

La ședința din seara zilei de 29 iunie au început discuțiile pe marginea rapoartelor.

La lucrările Congresului participă A. I. Mikoian, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și ministrul comerțului al U. R. S. S., A. M. Kosîghin, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U. R. S S., și A. M. Puzanov, președintele Consiliului de Miniștri al R.S.F.S.R.

Lucrările Congresului vor ține cîteva zile.

O delegație guvernamentală finlandeză a sosit la Moscova

MOSCOVA 30 (Agerpres). — TASS transmite: La 29 iunie a sosit la Moscova delegația guvernamentală finlandeză în frunte cu Urho Kekkonen, ministrul Afacerilor Externe al Finlandei. Delegația va relua tratativele pentru încheierea unui nou acord de livrări de mărfuri pe termen lung între U.R.S.S. și Finlanda.

Din delegație fac parte: G. Palmroth, șeful serviciului politico-comercial din Ministerul Afacerilor Externe al Finlandei; W. Wahlforss, director general al societății pe acțiuni „Waertsilae-Concern", V. Lehtinen, director general al societății pe acțiuni „Enso-Gutzeit"; P. Hankajuuri, director administrativ al societății pe acțiuni „Rauma-Repola" și alții.

R P. Ungară — Uruguai 4–2 (2–2) (1–0)

Strălucita victorie a fotbaliștilor maghiari

LAUSANNE 30 (Agerpres). — Cel de al 5-lea campionat mondial de fotbal se apropie de sfîrșit. Ieri s-au desfășurat cele două meciuri care aveau să desemneze echipele finaliste. Intîlnirea dintre deținătoarea titlului mondial Uruguai și echipa R.P. Ungară, campioana olimpică, a dat loc unei lupte sportive pasionante și spectaculoase cum rar s-au văzut în istoria fotbalului. Ambele echipe au prestat un joc de un înalt nivel tehnic. Echipa R.P. Ungară a repurtat o nouă victorie cu scorul de 4—2. Cele 90 de minute reglementare nu au fost suficiente pentru a decide un învingător. Lupta a continuat cu înverșunare în prelungiri. Fotbaliștii maghiari au învins astfel echipa Uruguaiului care a cîștigat de două ori titlul de campioană mondială. Echipa sud-americană a luptat cu toate resursele pentru a-și apăra titlul, dar fotbaliștii maghiari au dat dovadă de o tenacitate și mai mare care le-a adus victoria.

Jocul s-a desfășurat pe Stadionul olimpic din Lausanne. Cu cîteva ore înainte de meci a căzut o ploaie puternică care a continuat tot timpul desfășurării partidei. Interesul pentru joc a fost deosebit. In tribune erau prezenți aproape 50.000 de spectatori. Se aflau de față ziariști din toate țările lumii și radio reporteri din 16 țări, care au transmis desfășurarea jocului.

La fluierul arbitrului Griffth (Țara Galilor) echipele au apărut pe teren, aliniind următoarele formații:

R. P. Ungară: Grosics, Buzansky, Lorant, Lantos, Bozik, Zakarias, Budai II, Kocsis, Palotas, Hidegkuti, Cszibor.

Uruguai: Maspoli, Santamaria, Martinez, Andrade, Carballo, Cruz, Souto, Ambrosi, Schiaffino, Hohberg, Borges.

De la început fotbaliștii maghiari trec la atac și își impun superioritatea printr-un joc de pase precise. Ei domină insistent și în minutul 13. Cszibor deschide scorul. Jocul se mută cu repeziciune de la o poartă la alta și spre sfîrșitul reprizei, uruguaienii domină, dar nu reușesc să înscrie. Repriza a doua începe tot cu atacurile vijelioase ale fotbaliștilor maghiari. După numai două minute, echipa maghiară își mărește avantajul prin Hidegkuti care înscrie precis cu capul, reluînd o minge centrată de Budai II. Echipa R. P. Ungare are cîteva ocazii de a mări scorul, dar le ratează. Apoi echipa Uruguaiului trece la atac și pune de multe ori în pericol poarta apărată de Grosics. In minutul 71, uruguaienii înscriu primul gol prin interul Hohberg. Echipa maghiară inițiază noi atacuri. Rînd pe rînd portarul Maspoli și fundașul Santamaria salvează o serie de lovituri dificile, trimițînd balonul în corner. La un contraatac al echipei Uruguaiului, centrul atacant Schiaffino aduce egalarea cu un șut plasat. Pînă la sfîrșitul întîlnirii mai sînt 3 minute. Cu toate eforturile depuse de ambele echipe pentru a schimba rezultatul la încheierea timpului reglementar de joc scorul este tot 2—2. Conform regulamentului, întîlnirea se prelungește după o scurtă pauză cu două reprize a cîte 15 minute.

In prelungiri, fotbaliștii unguri dau dovadă de o mai mare rezistență și reușesc să pună stăpînire pe joc, atacînd cu hotărîre. In primele 15 minute ale prelungirilor scorul continuă să rămînă egal. In minutul 110, Budai centrează cu precizie, Kocsis intră în posesia balonului și trage fulgerător dar portarul uruguaian Maspoli reține. Două minute mai tîrziu echipa maghiară înscrie cel de al treilea punct. Bozsik trimite balonul lui Budai care trage imparabil. Este 3—2 în favoarea echipei R. P. Ungare și cronometrul arată că mai sînt 8 minute de joc. Ultimul punct este marcat de Kocsis în minutul 117 cu capul. Astfel, întîlnirea se termină cu scorul de 4—2 pentru echipa R. P. Ungare.

La sfîrșit, miile de spectatori au aplaudat succesul echipei maghiare, care în urma acestei victorii s-a calificat pentru finala campionatului.

★

In cealaltă semifinală desfășurată în orașul Basel, între echipele Austriei și Germaniei Occidentale, fotbaliștii germani au obținut o surprinzătoare și categorică victorie cu scorul de 6—1. Echipa germană a avut o condiție fizică mai bună care i-a permis să desfășoare un joc remarcabil în repriza a doua cînd a înscris 5 puncte.

★

Finala campionatului mondial de fotbal se va desfășura duminică 4 iulie la Berna între echipele R. P. Ungare și Germaniei Occidentale. Pentru locurile 3—4 se vor întîlni sîmbătă echipele Uruguaiului și Austriei.

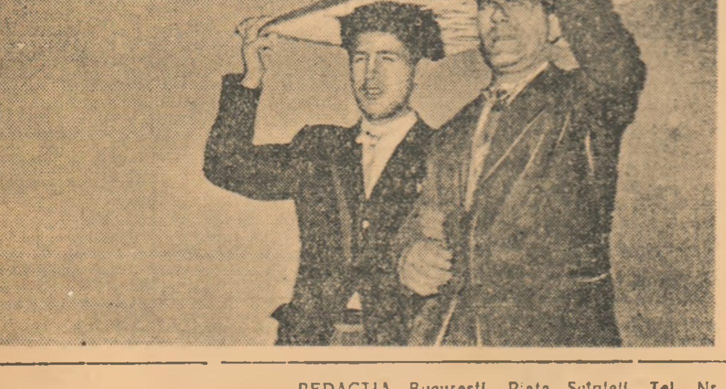
Cu aparatul fotografic pe glob

MARȘUL DURERII

De la Firenze la Roma, 150 orbi au parcurs pe jos 300 kilometri pentru a cere guvernului satisfacerea revendicărilor lor...

★

...Sprijinindu-se în toiage sau pur și simplu purtați pe umeri de către tovarășii lor, cei 150 de orbi au străbătut orașe și sate pentru a transmite protestul lor împotriva unui regim care îi condamnă la o existență de cumplită mizerie, pentru a cere dreptate în numele celor 40.000 de oameni lipsiți de vedere din Italia. Marșul a fost greu. 78 dintre orbi n-au putut să înfrunte greutățile lui, însă ceilalți au ajuns la Roma. Ei au fost ajutați de oamenii simpli din localitățile pe care le-au străbătut, au fost înconjurați cu dragoste și căldură. La Roma, orbii s-au dus la Președinția Consiliului de Miniștri. Delegația a fost primită de către vice-președintele guvernului Saragat care le-a declarat că statul italian este prea... sărac pentru a putea asigura satisfacerea revendicărilor, deosebit de modeste, ale orbilor. Dar guvernanții de la Roma nu s-au mulțumit numai cu refuzul de a lua în discuție doleanțele orbilor. Ei au organizat împotriva celor lipsiți de vedere o operațiune polițienească care a durat o oră.

Marșul orbilor a luat sfîrșit. Revendicările celor care și-au pierdut vederea nu și-au găsit însă rezolvarea. Reacțiunea italiană nu asigură nici cele mai elementare condiții de viață acestor infirmi.

Oamenii muncii din Italia au denumit acest marș „marșul durerii". Este vorba de durerea a 40.000 de oameni infirmi pe care un guvern angajat pe calea pregătirilor războinice nu vrea s-o înțeleagă și nici s-o aline.

Fotografiile reprezintă imagini din acest „marș al durerii". Primele două fotografii arată orbi mergînd pe drumul de la Firenze la Roma. A treia fotografie arată locuitori ajutînd pe demonstranți.

REDACȚIA București, Piața Scînteii. Tel. Nr. 7.61.00. Secția scrisori Tel Nr. 7.66.91 DIFUZAREA Tel. Nr. 5.3877. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin" — Piața Scînteii